

DIARI DE SESSIONS

C O R T S V A L E N C I A N E S

X Legislatura

Número 6 • 2019

Sessió plenària realitzada el dia 11 de setembre de 2019

Presidència del Molt Excel·lent
Senyor Enric Morera i Català

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 35 minuts)

Jurament o promesa dels nous diputats i diputades de les Corts 94

Compareixença de la vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mònica Oltra Jarque, per a informar sobre les línies generals a desenvolupar durant aquesta legislatura, sol·licitada a petició pròpia (RE número 1.698)..... 94

Intervencions de les diputades senyora María de los Llanos Massó Linares (GP Vox Comunidad Valenciana), senyora María Quiles Bailén (GP Ciudadanos), senyora Elena María Bastidas Bono (GP Popular) i senyora Cristina Cabedo Laborda (GP Unides Podem), del diputat senyor Carles Esteve

Aparicio (GP Compromís) i de la diputada senyora Laura Soler Azorín (GP Socialista).

Compareixença del vicepresident segon del Consell i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica per a informar sobre les línies polítiques a desenvolupar des de la conselleria, sol·licitada a petició pròpia (RE número 2.095) 119

Intervencions del diputat senyor Miguel Pascual Pérez (GP Vox Comunidad Valenciana), de la diputada senyora María del Carmen Peris Navarro (GP Ciudadanos), del diputat senyor Alfredo Castelló Sáez (GP Popular) i de les diputades senyora Naiara Davó Bernabeu (GP Unides Podem), senyora Belén Bachero Traver (GP Compromís) i senyora Sabina Escrig Monzó (GP Socialista).

(Se suspén la sessió a les 15 hores i 13 minuts)
(Es reprén la sessió a les 17 hores i 5 minuts)

Compareixença del conseller d'Hisenda i Model Econòmic per a informar sobre les línies polítiques generals a desenvolupar des de la conselleria, sol·licitada a petició pròpia (RE número 2.006) 142

Intervencions de les diputades senyora María de los Ángeles Criado Gonzálbez (GP Vox Comunidad Valenciana), senyora Ruth Merino Peña (GP

Ciudadanos) y dels diputats senyor Rubén Ibáñez Bordonau (GP Popular), senyor MartínezFerran Martínez Ruiz (GP Unides Podem), de la diputada senyora Aitana Mas Mas (GP Compromís) i del diputat señor José Muñoz Lladró (GP Socialista).

(S'alça la sessió a les 19 hores i 35 minuts)

Relació de diputats i diputades assistents a la sessió

El senyor president:

Moltes gràcies. És vosté diputada de les Corts Valencianes.

Jurament o promesa de l'il·lustre diputat Fernando Pastor Llorens.

Il·lustre senyor Pastor, jureu o prometeu que aitant com tindreu el càrrec de diputada acatareu la Constitució i l'Estatut d'autonomia sense engany i guardareu fidelitat a la Generalitat?

El senyor Pastor Llorens:

Sí, jure. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Pastor.

Jurament o promesa de l'il·lustre senyor Pedro Ruiz Castell.

Il·lustre senyor Ruiz, jureu o prometeu que aitant com tindreu el càrrec de diputada acatareu la Constitució i l'Estatut d'autonomia sense engany i guardareu fidelitat a la Generalitat?

El senyor Ruiz Castell:

Sí, promet. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Pedro Ruiz.

Han gaudit tots quatre de la condició de diputats, diputades de les Corts Valencianes.

Compareixença de la vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mònica Oltra Jarque, per a informar sobre les línies generals a desenvolupar durant aquesta legislatura, sol·licitada a petició pròpia (RE número 1.698)

Passarem, senyories, al següent punt de l'ordre del dia, que és la compareixença de la vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives per a informar sobre les línies generals a desenvolupar durant aquesta legislatura, sol·licitada a petició pròpia.

Com saben vostés, l'acord de la Junta de Síndics, per unanimitat, és que els vicepresidents i consellers, conselleres,

disposaran de cinquanta-cinc minuts en total, que podran repartir entre la primera intervenció i la contestació i, després, tindran un torn de cinc minuts per a contestar, en conjunt o per separat, als portaveus dels grups parlamentaris.

Per tant, vicepresidenta, quan vosté vullga, té la paraula.

Quan vosté vullga, vicepresidenta.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Moltes gràcies, president.

President de la Generalitat.

Vicepresident.

Membres del Consell.

Senyories.

Molt bon dia.

Em permetran que comence esta compareixença felicitant la ciutat de València per la seua elecció com a capital mundial del disseny en 2022. Este fet, com abans la capitalitat mundial de l'alimentació, posen en valor el treball ben fet i situen València i, per extensió, tota la nostra comunitat, com ha dit recentment l'alcalde, Joan Ribó, en el mapa de la innovació i l'economia sostenible. Per això, crec que parle en nom de totes i tots vostés i faig arribar al conjunt de la corporació municipal la felicitació d'esta cambra.

Senyories, tinc, novament, l'honor i la responsabilitat, com fa quatre anys, de ser la primera persona d'este nou govern a comparéixer, davant de les Corts, per a informar de les línies polítiques de la nova legislatura.

Com vaig dir en 2015, la política és, sobretot, diàleg, pacte, negociació i acord. I, per motius fàcilment imaginables, quatre anys després, em ratifiquen en aquella afirmació, i més en estos dies. Estos elements han guiat l'acció del Consell i seguiran guiant-nos; el mateix Consell, un govern de coalició amb un pacte de govern públic i consensuat, n'és el millor exemple.

La cultura de l'acord forma part indissociable de la nostra manera d'entendre la vida i, per tant, la política. Per això, buscarem el consens del conjunt de la cambra en les grans mesures legislatives que impulsarem, com hem fet fins ara. Perquè les polítiques a favor de la igualtat i dels drets socials, a favor de la dignitat de les persones, de totes les persones, requereixen amplis acords que garantisquen la seua perdurabilitat.

Senyories, els convida a recordar quina era la situació que ens vam trobar en 2015 i quines van ser les principals mesures dutes a terme per revertir aquelles polítiques, mesures dirigides, fonamentalment, a reparar injustícies, restaurar, garantir i ampliar drets i establir les bases normatives d'un sistema valencià públic de serveis socials.

En 2015, quan vam arribar al govern, el sistema d'atenció a la dependència estava col·lapsat. Hi havia 41.662 persones dins del sistema, una llista d'espera de 46.496 persones –la llista d'espera oficial–, més uns dèset mil expedients ocults en calaixos, que ens trobarem mesos després.

Hi havia dèset persones en tota la comunitat per a valorar els expedients i valorar la dependència.

Hi havia un temps d'espera mitjà de quatre anys i mig. Jo vaig arribar a signar resolucions iniciades en 2007, i els recorde que arribarem al govern en 2015. Paren atenció, persones que feren la petició en 2007 i que es va resoldre en 2015; huit llargs anys.

Ara hi ha, dins del sistema, 83.991 persones; una llista d'espera de 26.634; 703 persones valorant; i vam començar l'any amb un temps mitjà d'espera de tretze mesos.

En quatre anys s'han incorporat al sistema 78.089 persones i això amb un increment molt destacable del número de sol·licituds. Perquè es facen una idea, si en 2015 hi hagueren 14.844 noves peticions, en 2018 la xifra s'ha més que duplicat, arribant als 32.409.

L'atenció a persones en situació de dependència va ser un objectiu de legislatura, perquè calia reparar el maltracte sistemàtic que havien patit estes persones durant anys i anys. Per això, una de les primeres mesures adoptades va ser regularitzar el pagament de les prestacions, que es feia amb tres mesos de retard. I així, en juliol de 2015, es van abonar els mesos de maig i juny a 24.081 persones. Des de juliol de 2015, es paga puntualment, a mes vençut.

A més, en març de 2016, es van abonar totes les retroactivitats que l'antic govern havia fraccionat. I, des d'eixe moment, una vegada resolt l'expedient, es paga d'ofici la retroactivitat completa, sense fraccionar.

No és l'única injustícia que vam reparar. Com saben, estem retornant els copagaments i les minoracions a totes les persones a qui se'ls va aplicar de manera injusta; com també vam eliminar el copagament dels centres diürns, que va fer abandonar este servei a centenars de persones que van poder retornar una vegada suprimit.

Però hem de seguir millorant, i molt, perquè encara no estem complint la llei pel que fa als terminis de resolució d'expedients, senyories.

Igual que hem de seguir millorant en l'atenció a les víctimes de violència de gènere. Recorden, senyories, que en 2015 les ajudes a estes dones en situació de violència de gènere no es pagaven si la dona tenia deutes tributaris o amb la seguretat social, perquè es consideraven subvencions. A més, les indemnitzacions, en cas d'assassinat masclista, eren de 6.000 euros.

Ara les ajudes es paguen sempre, perquè no són subvencions, sinó indemnitzacions, i perquè sabem que molts d'eixos deutes tributaris són també conseqüència de la violència de gènere que patixen, perquè les dones víctimes ho són per moltes causes i té molts efectes eixa violència.

I hem equiparat les indemnitzacions en casos d'assassinat masclista a les d'assassinat terrorista, 75.000 euros. I els hem

(*inintel·ligible*) ... per als casos de gran invalidesa i també per a les persones valentes que moren o queden greument afectades per haver eixit en defensa d'una dona que està sent agredida.

També vam impulsar, senyories, polítiques de suport a les famílies, famílies, per cert, que havien sigut abandonades quan s'havien constituït en els nuclis de suport fonamental, de suport social enfront de la crisi. Per posar algun exemple, ara la Comunitat Valenciana compta amb la mitjana més alta de tot l'estat en les prestacions per acolliment familiar. Així, si en 2015 una família acollidora percebia 135 euros al mes per xiquet o xiqueta si era família extensa, si era família educadora la quantia era de 270 euros. Ara la quantitat per a les dos és de 450 euros, amb independència de la classe d'acolliment, perquè la solidaritat amb les persones més fràgils no té matisos.

També van equiparar drets de les famílies nombroses i monoparentals i vam augmentar els beneficis. Recorden, senyories, que les famílies monoparentals en molts casos guarden relació amb la feminització de l'empobriment. Per a que es facen una idea, actualment n'hi ha 19.526 famílies més amb el títol de família nombrosa o monoparental. Els títols de família nombrosa en 2015 eren 57.306 i ara en són 67.280, un increment de quasi deu mil famílies. Però en el cas de les famílies monoparentals l'increment ha sigut espectacular, si en 2015 n'eren 1.515 ara n'hi ha 11.067, huit voltes més.

Este esforç pressupostari en l'àmbit social és encara més destacable si tenim en compte l'incompliment del Govern d'Espanya en assumir la seua part del finançament del sistema d'atenció a la dependència, així com l'infrafinançament estructural que patim les valencianes i valencians.

D'altra banda, senyories, durant la passada legislatura vam fer una forta aposta per la municipalització de la prestació dels serveis socials, reforçant així les polítiques de proximitat. Però esta aposta no es podria dur a terme sense la musculatura que proporcionen les treballadores i els treballadors públics, per això, en estos quatre anys hem multiplicat per cinc la inversió per a la contractació de personal en els ajuntaments passant de 9,6 milions en 2015 a 48 d'enguany. Això ha significat anar de 352 professionals a 1.784. La inversió en serveis socials no solament és bona en termes ètics i democràtics sinó que crea ocupació i, per tant, activa l'economia.

També vam dedicar un esforç important a ajudar a les persones en risc d'exclusió o directament empobrides. Parlem de milers de valencians i valencianes a qui l'antiga renda garantida de ciutadania no donava resposta adequada, per això, senyories, estes Corts van aprovar la llei de renda valenciana d'inclusió. Es tracta d'una resposta digna i de justícia social dirigida a pal·liar l'exclusió social i les situacions d'empobriment, un instrument únic que atén múltiples necessitats i prestacions que abans estaven disperses.

El model anterior generava innecessàriament ansietat i burocràcia en persones que necessiten precisament centrar-se en eliminar la seua angoixa quotidiana sense distorsions artificials que els desvien de l'objectiu primordial que és poder construir el seu projecte de vida independent.

No vull allargar-me més sobre la legislatura passada, però donaré una última xifra, senyories. Una xifra que pot semblar

freda, perquè els números moltes vegades ho són, però que és molt significativa perquè darrere dels números sempre n'hi ha persones. En 2015 el pressupost d'esta conselleria era de 838 milions d'euros, enguany és de 1.528 milions, pràcticament el doble. Un esforç inèdit.

Un esforç, a més, reconegut per organismes independents com l'associació de gerents de serveis socials, que en el seu informe de 2018 situa a la Comunitat Valenciana com a líder espanyola en increment de la inversió social, amb un augment del 82,43 % en serveis socials. Però encara estem per baix de la mitjana nacional i, per tant, hem de seguir avançant en este camí.

Perquè les polítiques públiques, senyories, es concreten en pressupostos i també en lleis, és evident. Pressupostos i lleis, per això el pressupost social ha anat acompanyat d'un desplegament normatiu sense precedents no solament en el conjunt del Consell que també, que ha sigut el més prolífic en projectes de llei en tota la història de l'autogovern valencià, sinó també en esta conselleria.

En estos quatre anys, senyories, hem portat a estes Corts: la Llei integral del reconeixement del dret a la identitat i a l'expressió de gènere, la Llei de polítiques integrals de joventut, la Llei de renda valenciana d'inclusió, la de drets i garanties d'infància i adolescència, la d'igualtat de les persones LGTBI i la Llei de serveis socials inclusius. Sis lleis que estan conformant un vertader codi social valencià del qual podem sentir orgull perquè estan donant-nos cos a una identitat cívica que ens cohesionava com a societat.

Senyories, una vegada atesa l'emergència social que els he relatat, l'acció política d'esta legislatura es centrarà en el desplegament normatiu de les lleis a què m'he referit, així com, també, en garantir la correcta atenció a persones i entitats, i en impulsar els canvis necessaris per abordar els nous reptes que tenim per davant.

Alguns d'estos canvis –si no és una cosa sense importància– responen a la necessitat d'adaptar estructures, serveis i organigrames al nou model social que estem impulsant. Un model que pretén consolidar els serveis socials com la quarta pota de l'estat de benestar, que juntament amb l'educació, la sanitat o el sistema públic de pensions garantisca la justícia i cohesió socials.

Perquè, a més, la societat valenciana, com totes les societats democràtiques avançades del nostre entorn, ha de fer front a uns reptes per als quals hem d'estar preparades i preparats:

L'envelliment progressiu de la població, i en coherència la promoció de l'envelliment actiu; la prevenció de la soledat no desitjada i l'atenció i protecció a les persones majors.

La promoció de l'autonomia personal i el reconeixement dels drets de les persones amb diversitat funcional, el desenvolupament de noves sensibilitats cap a realitats socials tradicionalment ignorades o el reconeixement del valor de les tasques de les cures domèstiques i familiars, que han sigut generalment dutes a terme per les dones.

El reconeixement, també, de la diversitat ètnica, cultura i religiosa, la diversitat sexual i familiar, la igualtat de tracte i la no discriminació, la lluita contra la violència de gènere i masclista.

L'esforç per reduir les desigualtats econòmiques i socials remouent els obstacles que impedeixen la igualtat d'oportunitats fomentant una societat més cohesionada i més justa.

No són els únics, però sí que donen una idea de la societat de persones que cuiden a persones a la qual ens dirigim, i que cada dia és una realitat més present. Una societat on ocupa un nivell primordial la cria i l'atenció a les persones, el treball estable ben remunerat i no deslocalitzable, el foment de la investigació aplicada, l'aparició de nous llocs de treball i de formació especialitzada i l'activitat econòmica sostenible.

Per això el nou sistema públic valencià de serveis socials pretén recuperar la centralitat de la persona, garantint els nostres drets, oferint una atenció continuada al llarg de la nostra vida i amb l'atenció adequada per a les persones professionals. Es tracta d'un sistema, a més, a disposició permanent de totes les valencianes i valencians perquè qualsevol de nosaltres, en qualsevol moment de la nostra vida, podem ser usuàries dels serveis socials.

Per abordar este repte adequem les estructures internes de l'administració perquè hem de donar la resposta més eficaç possible. Per això reforçarem normativament el paper de l'administració local, garantirem l'accés universal al sistema, l'atenció a les persones i les seues necessitats, el reconeixement de les professionals i la necessitat d'innovar i investigar.

Esta nova estructura té com a elements fonamentals:

Garantir el dret subjectiu de les persones a les prestacions professionals, econòmiques i tecnològiques; gestionar els recursos i impulsar el sistema des d'una visió holística, des d'una visió integral; garantir la transversalitat, la coherència, la simplificació i la reducció de duplicitats; equiparar-se amb la resta de sistemes de protecció social del Consell, com els prestats per la Conselleria de Sanitat Universal i Salut Pública i la Conselleria d'Educació, Cultura i Esport.

Impulsar polítiques de planificació estratègica, formació i qualificació professional, avaluació de polítiques públiques i de qualitat en matèria de serveis socials; coordinar el mapa de serveis socials, les infraestructures i la gestió amb la implantació de la història social única mitjançant el sistema d'informació valencià dels serveis socials.

Coordinar l'actuació de l'administració local com a responsable de l'atenció primària dels serveis socials amb amplies competències de valoració, diagnòstic i prescripció en promoció de l'autonomia personal i prestacions de dependència; inclusió social mitjançant la Renda Valenciana d'Inclusió; promoció dels drets de la infància i atenció a la infància i adolescència vulnerable; i promoció de la convivència social, igualtat de tracte i no discriminació, així com de la igualtat de gènere i en la diversitat.

M'agradaria ara, senyories, fer un recorregut per les principals mesures que drem a terme en esta legislatura per desplegar el que acabe d'enumerar. Mesures que, tot i que depenen de l'impuls polític del govern, han de caminar de la mà del teixit associatiu, entitats del tercer sector, associacions i agents econòmics i socials que presten uns serveis imprescindibles. Parlem d'entitats que mereixen un reconeixement pel seu treball i la seua dedicació, sobretot en moments de moltes dificultats.

Per això, en la legislatura passada es va abordar un canvi estructural substituint el sistema de pagament a través de subvencions per un sistema de concert, concert social que durant dècades havia reclamat el tercer sector. Era una reivindicació històrica.

Per això, garantirem al llarg de la legislatura el finançament estable de les entitats del tercer sector concertades amb l'administració a través de mecanismes de pagament equiparables als de sanitat i educació, desplegant allò previst en el decret d'acció concertada per al personal d'estes entitats i també treballarem en la implantació del pagament delegat.

En 2017 es va aprovar el decret –com vostés recordaran, alguns de vostés– d'acció concertada per a la prestació de serveis socials per a entitats d'iniciativa social. Des d'esta data s'ha desenvolupat la concertació de més de 12.000 places a l'àmbit de diversitat funcional, dones, majors, infància i igualtat en la diversitat, donant estabilitat al personal i llevant burocràcia i gestions evitables a les entitats. Ara, per a rematar, en 2020 s'estendrà també als àmbits d'exclusió social i de les persones migrants. Estenent-se en total a 6.000 persones més.

També treballarem per facilitar la implantació d'un conveni col·lectiu únic per al sector. Perquè volem un sector fort amb una millora dels drets laborals i el foment de l'economia de les cures com a eix vertebrador del nou model productiu.

Senyories, si la legislatura passada va ser la de l'atenció a l'emergència social i l'establiment de les bases d'un canvi social profund, en esta cal consolidar el canvi i abordar també la necessària dignificació dels espais físics on es presten els serveis. Per això prestarem una atenció especial a les infraestructures socials, als edificis i a la seua imatge identificativa.

En este sentit, elaborarem el primer pla d'infraestructures socials fonamentat en criteris objectius, així com un mapa de necessitats amb elements correctors en favor de comarques d'interior, perspectiva de ruralitat i lluita contra el despoblament. En este pla s'inclouran mesures per a millorar l'accessibilitat física i cognitiva en centres públics i també realitzarem auditories energètiques.

Igualment durem a terme, amb el suport de fons europeus, actuacions en l'àmbit de l'arquitectura bioclimàtica. Per això subvencionarem la construcció i la millora de centres, garantint condicions laborals dignes, facilitant les intervencions i l'atenció personal. A més, fomentarem centres oberts a la ciutadania i als barris impulsant els seu ús per a entitats i associacions, promovent el voluntariat i l'acció comunitària com elements cohesionadors.

Tot açò es planificarà a través de la primera estratègia per a la millora de la qualitat del sistema públic valencià de serveis socials que atindrà especialment la formació del personal, la investigació i els avanços socials. Tot amb un objectiu: fomentar la cultura de la qualitat.

Este engranatge organitzatiu, formatiu i d'atenció ciutadana, anirà acompanyat del marc normatiu necessari que desenvolupe la nova llei de serveis socials inclusius i garantisca la coordinació. Implementarem l'acreditació de recursos per a garantir la qualitat de l'atenció, millorant les ràtios i ampliant l'autorització a tot el sistema públic valencià de serveis socials.

Per això, desenvoluparem la llei a través dels següents decrets:

Decret de mapificació dels serveis socials, incloent les zones i àrees i departaments que vertebrarà territorialment el sistema públic valencià de serveis socials.

Decret de processos de participació del consell valencià d'inclusió i drets socials, que sistematitzarà la participació.

Decret de creació dels comitès d'ètica, tant en l'àmbit territorial com autonòmic.

Decret per a determinar la tipologia de centres, establint criteris diferenciats i noves tipologies mixtes per a la realitat rural i d'interior.

Decret de regulació dels espais vulnerables de la Comunitat Valenciana que recull actuacions a realitzar i agents responsables.

Decret de cartera de prestacions professionals, econòmiques i tecnològiques del sistema públic de serveis socials de la Comunitat Valenciana.

Amb aquest paquet normatiu, senyories, podem construir un marc estable que regule les necessitats de les persones i col·lectius a qui pretén atendre la llei. Una llei sistèmica, troncal, de quarta generació, que atén les nostres necessitats al llarg de tota la vida.

Perquè, senyories, moltes voltes m'hauran sentit dir que esta conselleria és la conselleria de la vida. I ho és perquè les seues competències abasten totes les nostres etapes vitals: des de la infància fins la vellesa. Intentem donar resposta a totes les situacions inherents a la vida d'una persona.

Com la infància, perquè alguna d'estes persones, senyories, són les nostres xiquetes i xiquets, els més vulnerables d'entre els vulnerables. Per això, l'atenció a la infància i a l'adolescència ha sigut constant en la legislatura passada, però volem anar més lluny i avançar en polítiques de protecció i garantia de drets.

Per això desenvoluparem la llei d'infància i adolescència donant suport i fomentant la creació dels consells municipals d'infància com a mecanisme de participació. I donarem forma legal al consell d'infància i adolescència de la Comunitat Valenciana. Elaborarem l'estratègia valenciana d'infància i adolescència garantint així la transversalitat i coherència de les polítiques públiques en esta matèria.

I, a més, en l'àmbit de la protecció crearem, junt a la resta d'administracions, un servei universal d'atenció i intervenció a xiquets, xiquetes i adolescents que hagen patit algun tipus de violència, seguint el model (*inintel·ligible*) ...

Després d'haver millorat i regulat normativament la situació de les famílies acollidores, que són una de les mostres de solidaritat més nobles que pot existir, els proposem impulsar l'acolliment professional per a xiquets i xiquetes que presenten unes especials característiques de vulnerabilitat i de necessitats. Totes estes mesures, senyories, formaran part d'un estatut de famílies acollidores on es recolliran els seus drets i responsabilitats.

Vull aprofitar també esta compareixença, a més, per posar en valor el treball que s'ha fet amb joves amb risc d'exclusió, a través del programa Jove Oportunitat, vinculat al fons social europeu. Es tracta de programes molt exitosos que rescaten persones en greu risc d'exclusió i que fomenten l'autoestima perquè són joves que no veuen expectatives de futur.

Per això, captarem més fons del programa operatiu del fons social europeu, dins dels itineraris per al pla 2021-2027, intentant ser referent de bones pràctiques, liderant les actuacions perquè les entitats realitzen una intervenció adequada que done continuïtat als programes actuals.

Les polítiques de joventut tindran la seua plasmació a través del decret de desenvolupament de la llei aprovada fa tres anys i a través també de l'estratègia valenciana de joventut. I seguirem dotant la xarxa jove del finançament necessari per desenvolupar polítiques de prevenció i convivència.

Com veuen, senyories, promocionar les polítiques de joventut és treballar per al nostre futur, entre altres coses, perquè cada divendres joves de tot el planeta ens donen una lliçó de vida. Una vida on, per cert, les persones poden passar per situacions que requereixen atenció especialitzada, bé siga de caràcter social o sanitari.

Per això, voldria referir-me, senyories, a una altra cara fràgil que trobem en la nostra societat, una cara de xiquet o xiqueta, de dona o en molts casos, d'home, de veí o de veïna, de gent empobrida, exclosa o en risc d'exclusió, el rostre més trist de la nostra societat. Per a atendre estes persones, es va aprovar la llei de renda valenciana d'inclusió.

En abril de 2020, com ja saben, entrarà en vigor la nova i última modalitat. Amb la intenció de millorar la tramitació administrativa, crearem una xarxa d'entitats col·laboradores a cada municipi, per facilitar una gestió dels programes estables i amb un sistema que permeta conèixer les places disponibles en cadascun, i així treballar en xarxa els programes individuals.

I d'altra banda, senyories, una vegada posat ordre en el sistema de dependència, seguirem treballant per agilitzar al màxim la tramitació i resolució d'expedients, amb els recursos humans i materials necessaris per a complir els terminis previstos en la llei.

Per cert, vull dedicar un moment d'esta compareixença a un col·lectiu de persones a qui la societat estigmatitzem i que patixen el nostre rebuig i incomprensió. Un col·lectiu en l'atenció al qual el nostre país va ser pioner, donant-li l'atenció que mereix i creant en el segle XV el primer hospital psiquiàtric del món. Em referisc, com ja imagineu, a les persones amb problemes de salut mental.

Seguirem treballant en la coordinació sociosanitària i socioeducativa, prevista en l'estratègia valenciana de salut mental, que aposta per una visió comunitària i de desinstitucionalització, amb la creació de nous recursos d'atenció diürna, i per a situació en crisi. Perquè, senyories, ens reafirmem en el nostre compromís revolucionari, si em permeten l'expressió, de complir la llei, si em permeten quasi la ironia.

Una llei, per cert, a què ens referim habitualment com a llei de dependència, i sovint oblidem que la dependència

és la segona de la denominació. Però té una primera part que al nostre parer és igual o més important, la promoció de l'autonomia personal. Per això, senyories, impulsarem la figura de l'assistent personal, que possibilita una vida independent i autònoma a les persones en situació de dependència.

I també crearem una nova modalitat d'atenció, dirigida als xiquets i xiquetes, a les persones menors d'edat. Es tractarà d'una persona especialitzada, formada en l'assistència terapèutica per a la recuperació infantil. Tindrà caràcter diürn i serà compatible amb la prestació d'una persona cuidadora en entorn familiar, modificant a este fi el Decret 62/2017, que regula estes prestacions.

D'esta manera, treballarem per a impulsar totes les capacitats i fortaleces en la primera etapa de vida, recuperant destreses, fomentant la integració i rehabilitant les millors condicions neurofisiològiques. Esta mesura molt important té un caràcter fonamentalment preventiu, per impedir que s'agreuje la situació de dependència en els primers anys de vida, potenciant un sistema anticipatiu i no pal·liatiu, enfocat a recursos més institucionalitzadors.

En definitiva, acompanyem xiquets i xiquetes, joves, persones vulnerables en situació de dependència, promovem l'autonomia i promovem, per tant, el projecte de vida independent, o almenys més autònom possible.

I també posem la mirada en la nostra gent major, perquè afortunadament les persones cada vegada vivim més, però també hem de viure millor. I hem de donar resposta a realitats tristes, causades per una societat massa voltes insensible, més envellida, i on cada dia més persones viuen i moren oblidades i a soles.

Per això, senyories, el pròxim mes començarem el procés d'elaboració de l'estratègia valenciana d'envelliment actiu i lluita contra la soledat no desitjada. Es plantejaran programes de convivència i centres d'atenció per a persones majors que viuen soles de manera no desitjada ni escollida.

Serà un document elaborat entre la Generalitat, la Federació Valenciana de Municipis i Províncies, les diputacions, el consell de persones majors i persones expertes.

També s'unificaran els actuals programes Major a Casa i Menjars a Casa en un nou programa únic, en coordinació amb el servei d'assistència a domicili municipal, afavorint l'autonomia personal de la gent major, amb una atenció de proximitat i individualitzada.

A més, impulsarem el consell de les persones majors, modificarem la llei que el regula, per poder dotar-lo de pressupost propi, i convertir-lo en l'òrgan de representació de la gent major organitzada, similar al Consell Valencià de la Joventut.

I per a afavorir l'intercanvi intergeneracional, el pròxim any realitzarem la primera trobada en el Consell Valencià de la Joventut i el Consell Valencià de Persones Majors.

En resum, senyories, des que naixem fins que morim, en circumstàncies tristes i també alegres, els serveis socials ens acompanyen, formen part del conjunt de serveis públics d'atenció a la ciutadania. Perquè, a més, una societat justa,

moderna i democràtica és una societat on totes les persones siguem realment lliures i iguals, i fraternes, on no tinga cabuda cap tipus de discriminació i molt menys de violència per raó de gènere, d'orientació sexual, sentiment religiós, identitat de gènere, o pertinença a grups ètnics o socials.

Per això, en la nostra societat no té cabuda la violència de gènere i masclista. La setmana que ve farà dos anys de la signatura del Pacte valencià contra la violència de gènere i masclista, un pacte pioner en Espanya.

Coincidint amb este segon aniversari, ens reunirem en Castelló per retre compte del grau de compliment, i proposarem la creació de nous grups de treball, un per dissenyar la figura de l'acompanyament a dones víctimes de violència de gènere amb diversitat funcional, i un altre per realitzar l'estratègia valenciana contra la violència sexual.

Serà un bon moment, senyories, perquè estes Corts, a través de les persones que les representen en el pacte, reafirmen el seu compromís contra el masclisme, el suport a les víctimes, de rebuig a qualsevol classe de violència exercida contra les dones pel fet de ser-ho, i molt particularment per llançar un missatge contundent: la violència no té lloc en la societat valenciana, i les actituds dels agressors no tenen cabuda entre nosaltres.

Este compromís solemne també afecta les persones transsexuals i LGTBI, que han patit humiliacions, presó, tortura i mort al llarg de la història, i que continuen patint-les en moltes parts del món. Per això, despleguem les dos lleis de l'anterior legislatura que regulen estos drets d'estos col·lectius.

Així, d'una banda, constituïrem el consell trans, i d'una altra, aprovarem el decret que desenvolupa la llei d'igualtat de persones LGTBI. A més, al llarg de la legislatura, s'elaborarà l'estratègia valenciana LGTBI i s'obrirà l'espai de la memòria. Al llarg d'estos quatre anys, a més, despleguem l'estratègia valenciana per a la igualtat de tracte, la no discriminació i la prevenció dels delictes d'odi, creant un observatori i posant en marxa la xarxa antirumors al llarg de 2021.

Senyories, en juny de 2018, vam mostrar al món que la Comunitat Valenciana és una terra d'acollida, formada per persones solidàries, gent magnífica que veu en qualsevol persona un reflex d'ella mateixa. L'experiència de l'*Aquarius* ens va posar en el mapa de la dignitat humana.

L'operació Esperança del Mediterrani va concitar la felicitació de moltíssims organismes nacionals i internacionals, tant per la iniciativa com per l'execució i treball posteriors. Per això, amb un d'estos organismes, amb ACNUR, posarem en marxa en 2020 un programa d'acolliment de persones refugiades, en col·laboració amb el Ministeri de Treball, Migracions i Seguretat Social.

I per descomptat, seguirem treballant per la inclusió d'igualtat real de les gitanes i gitanos valencians, constituint en el primer semestre de 2020 el consell valencià del poble gitano.

A més, mantenim l'objectiu d'ampliar a 500 places al llarg de la legislatura el programa Acompanya, de suport i acompanyament escolar a xiquets, xiquetes i adolescents gitanos i les

seues famílies. I traslladarem a les institucions europees esta iniciativa, en el marc de les bones pràctiques per a la inclusió social d'este col·lectiu tradicionalment exclòs.

Dediquem esforços importants a revertir la mala imatge que en Europa es tenia de nosaltres, i ho estem aconseguint, amb polítiques inclusives, amb el bon ús dels recursos públics, amb resultats positius, honradesa i treball.

Senyories, per anar acabant, els avance la intenció d'impulsar tres iniciatives legislatives, per a les quals, com sempre, esperem comptar amb la seua participació i també amb el seu suport.

En el primer trimestre de 2020 s'iniciarà l'elaboració de la llei valenciana de diversitat familiar i suport a les famílies. Les famílies, en les societats mediterrànies, com ja he apuntat abans, són un element clau per a la cohesió social. Les famílies en plural, perquè els models familiars són diversos, com afortunadament és diversa també la nostra societat.

I famílies n'hi ha de moltes classes, i totes mereixen la mateixa consideració i el mateix tracte. Per això, impulsarem una llei per garantir la igualtat d'oportunitats, reconèixer la diversitat familiar i apostar per la família, com un espai de socialització i convivència clau en la vida de qualsevol persona.

També portarem a les Corts durant esta legislatura una nova llei d'igualtat, que tinga en compte els grans avanços que el moviment feminista ha aportat a les societats democràtiques. La igualtat entre hòmens i dones és garantia d'una societat sana i forta, sense privilegis. Per això, el moviment feminista no fa més que lluitar per l'aplicació pràctica i real d'un dret humà bàsic: totes les persones naixem lliures i iguals.

I els poders públics hem de garantir que esta igualtat legal siga també una igualtat real, i que les estructures de poder patriarcal no consoliden situacions de discriminació o desigualtat. Per això, treballarem en una llei que s'elaborarà com sempre amb un procés participatiu, obert i horitzontal.

Inclourà quatre grans blocs: igualtat d'oportunitats i redistribució, reconeixement de drets de les dones, paritat i democràcia i masculinitats igualitàries. De la llei es derivarà el pla valencià d'igualtat i estratègia valenciana de nous usos de temps i coresponsabilitat.

Parlar d'igualtat entre hòmens i dones, senyories, és parlar de canvis estructurals profunds, de canviar usos i costums que perpetuen discriminacions. És parlar també de noves masculinitats, perquè si la discriminació per raó de gènere té bases de fons i sostres de vidre per a les dones, també ha amputat moltes potencialitats dels hòmens, encasellats uns i les altres en rols que la societat els ha imposat.

Perquè, senyories, en matèria d'igualtat, com en tantes altres matèries, quan la part discriminada o minoritzada avança, el conjunt de la societat se'n beneficia. Perquè quan un col·lectiu històricament invisibilitzat, discriminat o oblidat aconsegueix drets i guanys en igualtat, totes les persones millorem.

I la tercera gran iniciativa legislativa, senyories, serà la llei d'accessibilitat universal. L'accessibilitat universal és un repte

social per a avançar cap una convivència més humana, que té present les persones amb totes les nostres diversitats i capacitats, com a part de la condició humana.

Esta llei que promourà i garantirà els nostres drets, els de totes i els de tots, com a drets de ciutadania exigibles per a accedir en condicions d'igualtat als béns, servicis i coneixements d'ús públic.

Han transcorregut més de vint anys des de la promulgació de la llei d'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques, urbanístiques i de comunicació, i esta llei, com també la d'accessibilitat universal al sistema de transport de 2009, no cobriren ja tots els àmbits d'aplicació d'accessibilitat universal, que exigix mesures específiques en àmbits no regulats encara.

I que a més estos àmbits regulats s'han d'actualitzar, com per exemple telecomunicacions i societats de la informació, béns i serveis a disposició del públic, relacions amb les administracions públiques, Generalitat i entitats locals.

Es tracta d'un canvi de paradigma, no es tracta simplement d'eliminar barreres, sinó de garantir la mobilitat i el compliment de les exigències d'accessibilitat físiques i virtuals, amb els ajustos i mecanismes adequats.

I no, no parlem únicament de barreres físiques, insistisc en este concepte, sinó de totes aquelles que calga remoure per a atendre totes les diversitats: físiques, intel·lectuals, mentals, orgàniques o sensorials, de manera que l'espai comú en el seu conjunt siga un espai sense barreres, encara que estes barres moltes voltes ens resulten invisibles.

Vaig acabant, senyories, demanant el seu compromís per portar endavant totes estes iniciatives, la seua implicació en defensa dels drets dels valencians i valencianes. Perquè per a impulsar estes polítiques, estes lleis, també són necessaris recursos econòmics, no solament els que com a conselleria ens corresponen, sabent que la inversió social és probablement la inversió més productiva que es puga fer per generar retorn en termes econòmics, però també en termes ètics i democràtics.

Els demane que no defallim en la reclamació d'un finançament constitucional, unes inversions justes i una regularització del deute conforme als acords unànims d'esta cambra. Perquè no és una exigència egoista; al revés, es tracta de disposar dels recursos que ens permetrien atendre correctament les nostres obligacions constitucionals i poder exercir amb eficàcia els serveis públics que mereixen les valencianes i valencians.

Els poders públics tenim l'obligació de garantir els drets de la ciutadania. És un imperatiu polític, però també és un imperatiu moral, perquè som la línia de defensa de la gent més vulnerable. I la garantia d'estos drets passa per comptar amb els recursos suficients.

El govern valencià, per tant, no cessarà en la reivindicació d'un finançament just i constitucional, així com tampoc en la necessitat de no repercutir el nostre infrafinançament sobre les esqueses dels valencians i valencianes.

I estic segura que comptem amb tots i totes vostés en esta justa reivindicació.

Per això, senyories, els convida a treballar per una societat millor: més justa, més igualitària, més cohesionada i més inclusiva. Els convida a l'apassionant treball conjunt de complir amb la fidelitat, la responsabilitat que la ciutadania ha dipositat en nosaltres.

Els convida a deixar a les nostres filles, als nostres fills, a les persones que vindran darrere de nosaltres una Comunitat Valenciana millor, en un món millor i, a ser possible, més feliç.

Moltíssimes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Feta la intervenció de la compareixença de la vicepresidenta, és el moment de conèixer la posició dels grups parlamentaris.

En primer lloc, en nom del Grupo Parlamentario Vox Comunidad Valenciana té la paraula la il·lustre diputada María de los Llanos Massó.

La senyora Massó Linares:

Gracias, señor presidente.

Señorías.

Señora Oltra.

Es la primera vez que tengo la oportunidad de dirigirme a usted personalmente y, en primer lugar, pues quería felicitarla por su nombramiento como consejera de Igualdad y Políticas Inclusivas.

Sin embargo, permítame que no le desee suerte en su labor, porque después de escucharla tengo más claro que su éxito será el fracaso de la igualdad y de la libertad.

Acabamos de escuchar los objetivos de su *conselleria* para esta décima legislatura. Todo muy bonito. Todo muy bucólico y pastoril. Pero la experiencia nos dice que a la *conselleria* que usted dirige trabaja para todos menos para la verdadera igualdad y la verdadera inclusión.

¿De qué igualdad nos habla, señora Oltra? ¿De la igualdad de oportunidades? ¿Cuándo sus leyes nos tratan a las mujeres como inútiles? ¿Cuándo, por ejemplo, siembra la sombra de la duda sobre las señoras diputadas de esta cámara, porque se puede sospechar si estamos aquí por nuestra valía o simplemente porque se exigen unas cuotas y una paridad en las listas electorales? ¿Esa es la igualdad de la que usted habla? ¿De la igualdad ante la ley?

Usted nos habla de igualdad y para conseguir esa igualdad lo que hace es implementar leyes discriminatorias para los que no entran en esa colectivización que usted hace. ¿No es eso una paradoja, señora Oltra?

Nosotros, mi grupo parlamentario, abogamos por la igualdad, por la verdadera igualdad.

Tengan claro que Vox, en cuanto los valencianos nos den su confianza, derogaremos todas esas leyes sectarias y totalitarias.

Nosotros no entraremos en ese consenso progre, que incluso hizo decir a la señora Bonig –y la verdad es que parece mentira– que en temas de género no daría ni un paso atrás.

Mientras ustedes se dedican a un proyecto de ingeniería social destinado a destruir la sociedad tal y como la conocemos –una sociedad que está basada en el humanismo cristiano y en la libertad del individuo–, nosotros proponemos una sociedad basada en la familia.

Y para eso es necesario una consejería de familia, porque es en la familia donde los niños, los mayores, los jóvenes, los dependientes, las mujeres, los hombres encontrarán el verdadero apoyo. Y ahí es donde luego entra en juego el principio de subsidiariedad de las instituciones.

Mientras su gobierno se dedica a mantener estructuras formadas por asociaciones, observatorios, agencias... pagadas con el dinero de todos los valencianos, nosotros dedicaremos estos recursos a los que de verdad lo necesitan.

No es de recibo que haya un 30 % de ciudadanos en la Comunidad Valenciana en riesgo de pobreza, que los centros de menores funcionen como funcionan –¿no?, señora Oltra –creo que tiene algún problema por ahí pendiente–, mientras ustedes destinan 32 millones de euros a mantener lo que usted llama igualdad de género. Mantener todo esto es incompatible con los recursos que tenemos, que no son infinitos.

No nos sirve de excusa la falta de financiación. Los recortes tienen que venir de ahí, de esos gastos políticos innecesarios y de todas esas subvenciones de carácter ideológico que usted y sus compañeros de gobierno regalan alegremente.

Como he dicho, esos 32 millones destinados a la igualdad de género, de los que sospecho que, como en otras regiones de España, la parte que va verdaderamente a las víctimas de esa violencia es ínfima.

No voy a perder, además, también parte del escaso tiempo que tengo en explicarles, señora Oltra, que el género no existe. Existe la persona con dos sexos, varón y hembra, iguales en dignidad y en derechos, pero distintos biológicamente y complementarios.

Por eso, en Vox vamos a defender el feminismo de la diferencia. El feminismo que hace a la mujer orgullosa de serlo y de poder aportar a la sociedad su visión femenina sin necesidad de tener que estar en permanente lucha y competencia con el varón.

Por eso, Vox derogará las leyes que criminalizan y hacen culpable a una parte de la sociedad como la ley de violencia de género para desarrollar una ley de violencia intrafamiliar que defienda a todas las víctimas y castigue a todos los culpables. *(Aplaudiments)*

Por cierto, señorías, Vox es el partido que pide penas más duras para los violadores y asesinos. Mientras otros están de acuerdo en que dentro de unos pocos años esos salvajes delincuentes, esos depredadores de mujeres paseen

libremente por nuestras ciudades al lado de nuestras hijas. *(Aplaudiments)*

La dignidad de la mujer no se defiende con pancartas y camisetas. Se defiende con hechos. Como hicieron los 24 compañeros nuestros de Vox en el Congreso de los Diputados ante la humillación que pretendía llevar a cabo la delegación iraní. Con hechos como los que propone Vox para la conciliación de la vida familiar. Esta conciliación ayuda a mejorar la vida de las mujeres que quieren ser madres y del conjunto de la familia.

En Vox proponemos que las empresas tengan incentivos fiscales, y aplican flexibilidad de horarios, teletrabajo, que las bajas por embarazo y maternidad no repercutan en las empresas.

Y nos decía hace unos momentos: «Mi *conselleria* es la *conselleria* de la vida». Bueno, ahí me he quedado yo un poco... un poco traspuesta, porque el derecho fundamental de todo ser humano es el derecho a la vida. Y en Vox lo vamos a defender desde la concepción hasta la muerte natural. *(Aplaudiments)*

Es necesaria... es necesaria una legislación que ayude a las mujeres que quieren ser madres y que quieren llevar a término su embarazo en vez de abocarlas a un aborto y a un sufrimiento para el resto de sus vidas. Eso, señora Oltra, sí es defender a la mujer.

Señoría, he hablado hace un momento de la familia y por eso ahora voy a referirme a los más débiles dentro de ella: los niños y los ancianos.

Nosotros derogaremos la Ley 26/2018, de 21 de diciembre, de derechos y garantías de la infancia, porque niega a los menores y jóvenes tomar las decisiones para las que no están preparados, dejando también... niega a sus padres el derecho a tener la responsabilidad sobre sus hijos.

Señora Oltra, deje a los niños en paz. Deje que los niños sean niños. Deje a los padres que ejerzan el derecho que la Constitución les otorga. *(Aplaudiments)*

No es aceptable que se pretenda que la única visión de la sexualidad sea de ideología de género en democracia.

No es aceptable que se manipule la situación de personas que tienen una percepción distinta de su cuerpo por puros postulados ideológicos al servicio de causas políticas.

Ellos deben decidir libremente cómo afrontar esas situaciones. Y si son los niños, deben ser sus padres los que les ayuden a decidir qué quieren hacer con su vida.

¿Qué me dice de los niños con discapacidad? ¿No piensa defender y apoyar a esas familias que quieren llevar a los niños a centros de educación especial, que su compañero de gobierno el señor Marzá les está dejando? Volvemos otra vez al verdadero problema de sus políticas: el recorte de libertades. Señora Oltra, la libertad les da miedo.

Tenemos un grave problema de natalidad y de envejecimiento de la población. Nuestras familias necesitan apoyo. Nuestros mayores necesitan, una vez que lo han dado todo por nosotros, que la sociedad les acompañe y les cuide con

centros adecuados a sus necesidades. Pero, claro, con todo este gasto político innecesario, todas estas subvenciones de las que antes hablaba, no queda para ellos.

Y ustedes –la izquierda radical– y algunos otros solo proponen acompañarlos al cementerio con esa supuesta muerte digna de la hablan. (*Aplaudiments*)

Nosotros ayudaremos a las familias para que puedan cuidar a los mayores en su entorno familiar y se destinarán fondos públicos para los que no puedan hacerse cargo. Es fundamental la reducción fiscal en productos geriátricos.

No quiero terminar sin mencionar un puntal importante de nuestra sociedad, que son las familias numerosas.

Vox propone ayudas para estas familias, contribuyendo así al aumento de la natalidad en lugar de favorecer esa inmigración ilegal que en muchos casos reciben ayudas muy superiores a las rentas no contributivas que reciben muchos españoles.

Ha comentado usted el tema del *Aquarius*. Yo le hago una pregunta, señora Oltra: ¿cuántos de todos esos que entraron con el *Aquarius* y nos vendieron como refugiados han conseguido el estatuto de refugiado?

Y eso..., señora Oltra, pues todo esto que yo le estoy diciendo no es tan complicado, simplemente hay que tener buena voluntad. Y en Vox lo tenemos claro. En palabras de Francisco de Asís, como decía: «Empieza haciendo lo necesario, continúa haciendo lo posible y acabarás haciendo lo imposible».

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El señor president:

Moltes gràcies, senyoria.

En nom del Grup Parlamentari Ciudadanos, té la paraula la il·lustre diputada María Quiles.

La senyora Quiles Bailén:

Señor *president*.

Señora vicepresidenta del Consell.

Consellers y *consellers*.

Señorías.

Buenos días.

En primer lugar, en esta mi primera intervención en las Cortes Valencianas quiero decir que es para mí un auténtico honor estar aquí en este hemiciclo pudiendo dirigirme a todos ustedes.

Quiero aprovechar también para dar las gracias a todas las personas que, el pasado 28 de abril con su voto, decidieron que estuviéramos aquí para representarles y para darles voz.

Porque que no se nos olvide, señorías, que es con los valencianos y valencianas con quien nosotros contrajimos un firme compromiso que espero, entre todos, seamos capaces de cumplir.

En segundo lugar, y creo que no podía ser de otra manera, quiero agradecer a mi partido, a Ciudadanos, la confianza que ha depositado en mí, en primer lugar para encabezar la lista de la provincia de Alicante y, en segundo lugar, para darme la oportunidad de tener responsabilidad en áreas tan apasionantes para mí como son la participación, la sanidad y, sobre todo, la igualdad.

Porque, para alguien que ha hecho su tesis doctoral sobre la mujer y la política en la provincia de Alicante, estar hoy aquí en la más alta institución política de la comunidad, pues les puedo decir que, como mujer, como madre, como política, como docente, es uno de los mayores al que se puede aspirar.

Una vez hechas las presentaciones, quisiera comenzar mi intervención felicitándola, a usted y a su nuevo gobierno, señora Oltra, del que vuelve a ser vicepresidenta. Bienvenidos, valencianos y valencianas, al Botànic II.

Y aunque hay una creencia generalizada de que las segundas partes nunca fueron buenas, fíjense, yo quiero creer que no es del todo cierto y estoy con varios críticos de cine que afirman que hay segundas partes que son excepcionales. Se me ocurre ahora mismo, no sé, ¿*El padrino II*?

Con lo cual, tanto mi grupo parlamentario como yo, tenemos, de verdad y de corazón, mucha fe en que esta secuela sea por lo menos un poquito mejor, a ser posible, señora Oltra, de lo que fue la original.

Hay que decir que la verdad es hoy nos lo han puesto muy... muy fácil, señorías: que esta semana nos levantemos con la noticia de que la Comunidad Valenciana es líder de desempleo en toda España, repito, en toda España, con un total de 13.000 desempleados más en este mes de agosto. Y eso que estamos en una zona eminentemente turística. No quisiera saber qué va a pasar cuando llegue septiembre, señora Oltra.

Y ¿sabe por qué comienzo con este dato? Porque, ¿sabe que entendemos desde Ciudadanos?, que realmente el empleo es la mejor política social que podemos llevar a cabo; el que las personas puedan tener una ocupación digna; el que puedan tener un empleo de calidad; el que les permita ese empleo poder pagar los libros de sus hijos, pagar la luz, pagar el agua, pagar el alquiler y, sobre todo, señora Oltra, pagar sus impuestos y, entre otras cosas, para que ustedes puedan –tal y como han hecho en este Botànic II– subir el número de altos cargos en su gobierno en un 34 % y en un 57 % el de asesores directos, y seguir engordando, ¿cómo no?, ese sector público dependiente del Consell con más agencias, observatorios... que ustedes en vez de cerrar multiplican. Ya tengo claro que lo que se han propuesto es acabar con el paro ustedes solitos. Así lo vamos a solucionar. (*Aplaudiments*) Y fíjense que lo que yo me pregunto es cómo narices se lo van a explicar a nuestros ciudadanos.

Yo dándole vueltas pensaba que en el 2015 –cuando ustedes empezaron a gobernar– teníamos en la Comunidad Valenciana unos 4.931.000 habitantes y, a finales del 2018, 4.974.000. O sea, hemos crecido en cuatros años unos

43.000 habitantes más que en porcentaje no llega ni al 1 % de la población. Y para ese 1 % ustedes entienden que debemos agigantar el Consell –se ve que tenemos muchísimo más trabajo para esas 43.000 personas más– en un 37 % y en ese 57 %. ¿Quién lo va a pagar, señora Oltra, ese 1 % o los 13.000 parados más que tenemos en agosto por desgracia en esta comunidad?

Y desde luego esto no tiene visas de arreglarse, y más teniendo en cuenta la situación económica por la que estamos pasando que, visto entre otras cosas el plantón que le dio ayer al señor Puig la ministra Montero, pues parece que ni transferencias, ni entregas a cuenta, ni aquí nadie se preocupa del sistema de financiación ni del maltrato que llevamos sufriendo históricamente en la Comunidad Valenciana, que ni uno, señora Oltra, ni ustedes cuando han venido, han venido a solucionar. (*Aplaudiments*)

Pero, resumiendo, de alguna manera vamos a tener que pagar este chiringuito que ustedes han montado, ¿no? Y solo se me ocurren dos cosas, que esto es de primero de economía básica: o nos frien ustedes a impuestos, que es la opción A, o seguimos aumentando la deuda, que parece que es lo que más les gusta, que es la opción B. Y lo de deuda lo veo también complicado, porque les recuerdo que cada niño y cada niña que nace en esta comunidad, en vez de venir con un pan debajo del brazo, viene con una deuda de 9.300 euros. (*Aplaudiments*)

En cualquier empresa privada, señora Oltra, esto habría supuesto bajada de persiana y bancarrota; pero, a ustedes, desde luego, no les preocupa. ¿Por qué? Porque piensan que siempre habrá quien lo pague, ¿no? O no, porque vista la situación que estamos sufriendo en algunos centros por el impago de servicios sociales valencianos, al final quien lo pague a ustedes parece ser que les da igual.

El empleo lo llevamos mal, y en igualdad –que es de lo que voy a hablar ahora– sí que es cierto, señora Oltra, y quiero dar una lanza a su favor, se ha avanzado en estos años, pero es que es verdad que el anterior gobierno se lo había puesto fácil. Sin embargo, sí podemos decir que tenemos un plan de igualdad que lleva cinco años caducado, señora Oltra. Todas las comunidades, excepto la valenciana, la nuestra y la cántabra se han puesto manos a la obra. Yo solo le pido que, como decimos en mi tierra, se arremangue usted y nos pongamos porque creo que es una cosa supernecesaria.

Nos preocupan, además, los datos relacionados con la violencia de género. A pesar del trabajo que se realiza, la red de centros de menores, de mujeres, perdón, de la Comunidad Valenciana, atiende anualmente unos mil casos nuevos. Y es que, según el informe del observatorio contra la violencia doméstica y de género, la Comunidad Valenciana fue en el segundo trimestre del 2018 la segunda autonomía donde más mujeres de cada 10.000 sufrieron violencia de género, la segunda autonomía, señora Oltra. En concreto, nuestra tasa está por el 22 %, muy por encima de la media nacional que está en el 17 %.

Por desgracia, a esto hay que añadir que en lo que va de año seis mujeres han perdido ya la vida en nuestra comunidad y tenemos, una vez más, el dudoso honor de ser la tercera autonomía en cuanto a casos de víctimas de la violencia machista. Algo tenemos que estar haciendo mal, señor Oltra,

si cada vez aumentamos –como usted ha dicho bien– los recursos y los datos no mejoran de ninguna manera.

Y, ¡uf!, para ir acabando, lo que respecta al resto de áreas de su *conselleria*, un tema del que hizo usted bandera en 2015 como prioritario: la atención a la dependencia. Tenemos actualmente más de 20.000 valencianos y valencianas aguardando para ser valorados. Usted se jacta de que solo tienen que esperar unos trece meses, pues, señora Oltra, en fin, dígaselo a las personas que mueren sin ser valoradas para la dependencia, dígaselo a los 15.000 dependientes que tienen derecho a prestación y no han cobrado, dígame usted a esas 35.000 familias valencianas que a lo que vinieron ustedes era a salvar personas.

En cuanto a la oferta de plazas de residencias de mayores, también por debajo de la media nacional. La media de España de 4,2 plazas por cada cien personas y nosotros a la cola, perdón, de 2,5 y nosotros 4,2. A la cola, señora Oltra.

En los centros de menores 500 niños menores de seis años, señora Oltra, mayoritariamente encima entre uno y cuatro años esperando a ser atendidos, algunos hasta con 14 meses de demora. Además, su *conselleria* tiene una deuda de más de 30 millones de euros con estos centros. La situación de impago y asfixia a estas entidades es crítica, y usted hace declaraciones pidiéndoles disculpas. Pues, yo le digo una cosa, el perdón seguro que lo tiene; pero los profesionales de este servicio además del perdón lo que necesitan son soluciones.

Venían ustedes a acabar con los desahucios y aumentar la vivienda social, cuatro años después la Comunidad Valenciana continúa a la cabeza del país en cuanto a personas que deben abandonar sus viviendas. En el último trimestre se han registrado más de 2.000 desahucios; eso significa, señora Oltra, que hay veinticuatro familias al día en la Comunidad Valenciana que son desahuciadas, que están perdiendo sus casas y, según la memoria del Consejo General del Poder Judicial, este porcentaje en el último trimestre ha subido un 4,4 % respecto al período del año pasado. Para estar orgullosa, señora Oltra. Voy finalizando.

Señora Oltra, pongámonos manos a la obra, tenemos cuatro años más para seguir trabajando en la mejora de los servicios sociales, para que el gasto en estas políticas se asemeje al resto de comunidades autónomas, para primar la calidad de servicios frente a ideologías o sectarismos, para promover de verdad la igualdad, para atender de forma integral a las mujeres víctimas de violencia de género y seguir fomentando la tolerancia y la diversidad.

Si de verdad su objetivo y el de su gobierno es este, podrá siempre contar con la mano tendida de Ciudadanos, porque nosotros, de verdad y de corazón, sí queremos trabajar por la gente, por toda, señora Oltra, y además de trabajar queremos gestionar los recursos de manera eficiente, que para eso estamos aquí, con corazón y con eficacia, señora Oltra. Así es como se debe gobernar.

Señor Oltra, acabo como empecé, teniendo fe en usted y en su gobierno, y solo espero no arrepentirme y no hacer bueno el dicho de que segundas partes nunca fueron buenas.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

En nom del Grup Parlamentari Popular, fixarà posició la il·lustre diputada Elena Bastidas.

Escoltarem l'oradora en nom del Grup Parlamentari Popular, la il·lustre diputada Elena Bastidas. Escoltarem amb silenci, senyories.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Bastidas Bono:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyora vicepresidenta, en primer lloc, enhorabona per la seua continuïtat al front de la vicepresidència, de les seues àrees que gestionava.

Vullc que les meues primeres paraules siguen per a manifestar el meu orgull, el meu honor de ser representant dels valencians i les valencianes i, a més, fer-ho formant part del grup parlamentari del Partit Popular.

Señora vicepresidenta (*soroll de papers*), esta es la realitat de la Comunidad Valenciana; esta es la realidad de la Comunidad Valenciana, personas con nombres y apellidos, personas con familiares que sufren, personas además con historias individuales, personas que su *conselleria*, que su *conselleria* les ha dado la espalda y las ha abandonado. (*Aplaudiments*)

He escuchado con mucho interés su intervención y, antes de entrar a valorar su contenido, quiero decirle que en este diputada y en este grupo parlamentario va a tener una mano tendida, una oposición constructiva para llevar a cabo, para aprobar, para aportar las leyes que usted ha anunciado, para conseguir los objetivos que usted ha desgranado; pero también tendrá, también tendrá la vehemencia y la contundencia cuando sea necesario.

Porque si en algo estamos de acuerdo todos los que aquí estamos es que cuando se habla de los temas de los que estamos hablando, junto con la sanidad, junto con la educación, son los temas más sensibles de un área de gobierno; pero es que además estos temas... hablar de menores, hablar de mayores, de dependencia, además de hablar con el rigor que merece cualquier asunto público, ¿no?, desde la perspectiva de cualquier gobierno, también le diré que estos temas requieren un plus de sensibilidad, evitar la demagogia y, desde luego, no crear alarmas innecesarias.

Pero convendrá conmigo, señora Oltra, que la sensibilidad, evitar la demagogia, evitar crear alarmas innecesarias es algo que usted también ha de practicar. Porque yo no dudo –de verdad se lo digo, sinceramente– ni de su buena intención ni de que ponga toda su voluntad, su empeño, su tiempo, su cariño, en las áreas que usted gestiona; pero, mire, las palabras son las palabras, los deseos son los deseos, las voluntades son las voluntades, pero los hechos son los que son y los hechos constatan que usted no gestiona bien.

Y aquí, señora Oltra, está su responsabilidad. Para eso la han puesto los valencianos en el gobierno valenciano, porque para eso está usted, para dar soluciones y no admoniciones, para dar un giro de timón a toda la gestión que usted está desarrollando en sus áreas para poder revertir, mejorar los datos negativos que afean su gestión.

Porque, señora vicepresidenta, usted podrá decir lo que quiera como lo ha dicho, podrá repetirlo tantas veces hasta convencerse, hasta convencerse de que usted es merecedora del premio Príncipe de Asturias por su aportación a los temas sociales, pero la realidad es la que es, y es que estamos a la cola en el conjunto de las comunidades autónomas, a la cola en negativo de muchas de estas cifras. La realidad y los datos la desmienten a usted, señora Oltra.

Se lo han recordado mis compañeras, se lo voy a recordar yo –ya lo he hecho en alguna otra ocasión–, pero usted se niega sistemáticamente a reconocerlo. Le diré que nuestra comunidad tiene el triste honor de estar a la cola en asistencia a personas sin hogar. Si en España la media está en 62 personas, 62 plazas por cada cien mil habitantes, la Comunidad Valenciana está a 15 plazas. Estamos un 75 % por debajo de la media nacional.

Pero es que también estamos a la cola, a la cola de la cobertura de plazas residenciales, un 43 % menos que la media nacional, un 2,5 %; un 1,4 % en la Comunidad Valenciana. Por cierto, con bajas temerarias en los concursos que repercuten, que comprometen la calidad que le damos a nuestras personas mayores. (*Aplaudiments*) Con sus impagos, señora Oltra –como decía algún titular–, usted está ahogando, ahogando a los centros de menores, 30 centros llevan un año sin cobrar. Y yo le pregunto: ¿van a estar ustedes un año sin cobrar en solidaridad con todos ellos? (*Aplaudiments*) Pero es que la comunidad está cuatro puntos por debajo en materia de dependencia, es que somos los penúltimos en cobertura por dependencia en nuestro país.

Y un dato alarmante hablando de igualdad, un dato alarmante: bajan las plazas para víctimas de la violencia machista en relación con mujeres víctimas con orden de protección, hemos pasado de un 7,7 % a un 7,1 %. De verdad que no está nada mal, ¿no?, ¿verdad?, tener ningún problema de autoestima pero lo que no podemos hacer, señora Oltra, es reconocer la realidad.

Señora vicepresidenta, de verdad, pongámonos todos a trabajar, ustedes desde el gobierno, nosotros desde la oposición; pero, de verdad, sinceramente, usted tiene que gestionar porque, mire, castiga a los mayores, castiga a los menores, a las personas con discapacidad. Mientras no tiene dinero para los que más lo necesitan, sí que tienen 17 millones de euros para pagar a enchufados y a colocados de su gobierno. Y, luego, en los impagos a los menores, usted, señora Oltra, pide disculpas, como si de las disculpas se pagara la hipoteca, se comiera, se pudieran mantener los centros. Lo sabe, señora Oltra. (*Aplaudiments*)

No tienen dinero para las residencias de personas mayores que comprometen la calidad del servicio; ahora sí, pero se plantean aumentar el presupuesto de À Punt, cuestión de prioridades botánicas. Deben pensar ustedes «¡qué más da!» ¿Cómo comen las personas mayores en los centros de residencias si van a poder ver À Punt?

Es usted tan creativa que hasta hace caja con los centros de mayores. O sea, usted no les paga, les aboca a ir al IVF a pedir un préstamo, les cobra un 2 % y con eso usted está financiando sus propias áreas de gestión. ¡Bravo!, señora Oltra. (*Aplaudiments*) Si eso lo llega a hacer un gobierno del Partido Popular no sé lo que diría, pero lo que tengo muy claro es que llevaría una camiseta con un 2 % con un tamaño considerable. (*Aplaudiments*)

No quería usted acabar con la fórmula del enriquecimiento injusto, que usted decía en el 2015 cuando nos hablaba a los del PP: «¡la nefasta gestión!», pues, mire, no es que no haya acabado con la fórmula del enriquecimiento injusto, es que usted es la subcampeona del enriquecimiento injusto, trescientos millones de euros en la anterior legislatura. Pero es que, en lo que llevamos de tres meses, es que ya lo ha hecho en veinte ocasiones; es que ya usted ha pagado con esta fórmula más de diez millones de euros. Coherencia, señora Oltra.

Y otro de sus eslóganes bumerán. Decía en 2015 la señora Oltra: «Los zascas a la gestión del PP se los dan los tribunales.» Bien, hete aquí, el Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana que lo ha convertido en la cuarta pata del Consell, es su compañero de viaje necesario. Tres sentencias, tres, comprometen, cuestionan la calidad, constatan que ustedes..., usted ha racaneado recursos públicos que comprometen la calidad del servicio y la dignidad de las personas en las residencias de mayores. (*Aplaudiments*)

Por cierto, por cierto, señora Oltra, ¿ha pedido usted perdón a las monjas, a las religiosas de Segorbe? (*Veus i aplaudiments*) Digo perdón, digo perdón porque resulta más cristiano, ¿eh?, más cristiano. Porque la sentencia ha decretado contraria a derecho, ilegal, el cierre que usted decreto.

Por si esto fuera poco, ha llegado el ministerio de hacienda y le ha paralizado un concurso, le ha paralizado el concurso de los puntos de encuentro familiar por excluir a empresas privadas. Por no hablar de los continuos tirones de oreja que le hace el Síndic de Greuges.

Pero usted dice aquí, viene aquí y manifiesta estar muy satisfecha en todo, especialmente en el ámbito de la dependencia.

Es verdad que hay más gente en el sistema, ¡faltaría más!, es que esto va por acumulación, ¡faltaría más! Pero es que usted lo que no ha dicho es que hay más de treinta y cinco mil valencianos y valencianas que, a fecha de hoy, no se les ha valorado y no están recibiendo ningún tipo de prestación por parte de su gobierno. Porque ustedes... No es solo que lo dice el Partido Popular, lo dice el sector, lo dice la sociedad valenciana, ustedes están practicando una dependencia *low cost* – me lo habrán oído –, porque, por su brillante gestión, aquella de los buenos deseos de 2015, usted decía que quería, ¿verdad?, profesionalizar la atención a los dependientes, pero usted lo cierto es que ha desprofesionalizado, con un 56 % de prestaciones bajo este concepto, porque, evidentemente, le resulta un 66 % más barato. (*Aplaudiments*)

Y los dependientes de la Comunidad Valenciana lo cierto y verdad es que han dejado de tenerle a usted, y al gobierno valenciano, a su lado. Porque, ya se lo he dicho en alguna ocasión, ustedes nos han hecho retroceder al siglo XIX, cuando no había normativa, no había leyes y usted recordará

que se obligaba a las familias a tener en sus casas a los más vulnerables. Por lo tanto, si quiere plantearse retos de futuro, usted tiene que reconocer la realidad del presente.

Porque tenemos muchos retos, pero yo la invito a usted e invito a toda la gente de su gobierno a que dejen de ridiculizar lo que no sea de izquierdas ni sea nacionalista. Ya sé que nosotros, los del PP, para ustedes tenemos la reencarnación de todo lo malo y, desde luego, desde el sectarismo, ya le digo yo que no podemos construir nada bueno en esta comunidad. Nosotros no lo somos. Mi síndic le ha tendido la mano al presidente de la Generalitat en asuntos de interés esenciales para esta comunidad. Y yo ya le digo que contará con nuestro respaldo para llevar a buen puerto las leyes que usted ha planteado y los objetivos que se ha marcado.

También espero que usted sea receptiva a todas las propuestas que nosotros vamos a plantearle, en beneficio de todos estos sectores tan vulnerables, que tanto esperan de nosotros.

Pero también tenemos que reordenar los servicios sociales para desplegar los efectos de esa nueva ley de servicios sociales inclusivos. Hágalo con el concurso..., con el consenso, no con acusaciones, no con enfrentamientos con diputaciones y con el municipalismo.

Y, para acabar, desde mi grupo le voy a pedir solo tres cosas. La primera, déjese de autocomplacencias y gestione, trabaje, trabaje para mejorar la resolución de los expedientes y agilizar el pago de los dependientes, para agilizar el pago de los centros de menores, para trabajar en beneficio y desarrollar los derechos de las personas con discapacidad, entre otras muchas cosas.

Segunda cuestión, no admita, señora Oltra, no admita recortes en políticas sociales, (*apludiments*) recortes, *retallades*, que igual le resulta más familiar. No utilice usted eufemismos de contención del gasto, de ajustes... No. *Retallades*, recortes.

Y, en tercer lugar, señora Oltra, recupere usted el brío y la contundencia que tenía usted, por favor se lo pido, en materia de financiación autonómica, que están ustedes muy apagaditos, muy apagaditos, (*apludiments*) desde que no tienen un presidente del Partido Popular que llevarse a la pancarta. Háganlo ustedes.

El senyor president:

Moltes gràcies.

La senyora Bastidas Bono:

Señora Oltra –acabo–, buscando soluciones, reclamando la financiación y también evitando recortes no dude que tendrá a esta diputada y al Grupo Parlamentario Popular a su lado para todas estas cosas.

Muchas gracias. (*Veus i aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

En nom del Grup Parlamentari Unides Podem, té la paraula la il·lustre diputada Cristina Cabedo per a fixar posició, en nom del seu grup, sobre la compareixença de la vicepresidenta.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Cabedo Laborda:

Gràcies.

Nosaltres, les dones, no només estem ací per la nostra valia, tot i que ací hem arribat a sentir el contrari, sinó que hem sigut imprescindibles per decidir el futur del poble valencià. Hem votat per tal que el canvi continue endavant al territori valencià. Hem decidit continuar deixant enrere, en la ja història democràtica valenciana, en el seu calaix de la vergonya, la corrupció i la incompetència; incompetència que, encara a dia d'avui, suposa deutes de trenta milions per fórmules 1 obsoletes, deutes de trenta milions fórmules 1 obsoletes que avui s'atreveixen, senyora Oltra, a mirar-la a la cara i dir-li que vosté és mala gestora. Quina vergonya! *(Aplaudiments)*

Nosaltres hem fet tot açò perquè tenim memòria, però també tenim exigències. Volem cobrar el mateix; volem parir, si volem parir; volem no parir, si no volem parir; volem no patir violències i encara menys si aquestes són per la nostra condició de sexe; volem somniar en allò que ens vinga de gust; volem viure i sobretot volem fer totes aquestes coses amb dignitat.

Ho volem fer per nosaltres, però també, òbviament, pel conjunt del poble valencià. En primer lloc, perquè nosaltres, les dones, formem part del poble valencià; però també, en segon lloc, perquè unes institucions que no asseguren la dignitat dels pobles condemnen les dones a responsabilitzar-se, sí o sí, del benestar i la vida dels altres, oblidant i renunciant a la nostra pròpia vida. A voltes, inclús, volem coses tan senzilles, però sembla que tan difícils, com caminar per, també, els nostres carrers sense ser agredides, en ciutats segures, que reivindicarem també a la nit el pròxim 20 de setembre.

És una bona notícia, senyora vicepresidenta, que enfortim encara més la nostra política contra la violència sexual. Nosaltres hem fet, senyores i senyors del Consell, que vostés estiguen assegudes avui ahí, cosa que no hauran d'oblidar durant aquestos quatre anys.

Senyora Oltra, vosté té l'oportunitat, de nou, d'assumir l'orgull i la responsabilitat de donar veu a la vicepresidència encarregada de caminar en la igualtat. I vosté ho haurà de fer per a totes, per a tot el poble, independentment de a qui voten, independentment de la seua ideologia. Vosté té el repte..., al parer i al suport de Unides Podem, nosaltres tenim el repte de construir el feminisme popular, transversal i plural com la gran teoria pràctica, politico-social i econòmica que done solució efectiva als problemes actuals, superant el socialisme, el comunisme i, per suposat, el neoliberalisme.

Feminisme com a nom propi, sense apel·latius, sense ser dama ni senyora de companyia. Fem d'ell, senyora Oltra, la columna vertebral del Botànic en l'oportunitat de, al mateix temps, transformar la vida del conjunt del poble valencià, en justícia i amb igualtat.

La instem a ficar la vida al centre en eixa conselleria que vosté anomena conselleria de la vida. Ho haurà de fer de forma transversal i aquesta mirada l'haurà d'integrar el conjunt del Consell; perquè, quan parlem que no ens poden imposar retallades des d'altres institucions que no estan fent els deures, parlem que el conjunt del Consell entenga que les dones no anem a fer dobles jornades laborals per a assumir les cures de l'estat o de la comunitat.

Perquè, quan parlem de qüestionar la nostra relació amb la natura, és necessari que tot el Consell entenga que parlem de font de vida i no de recursos, d'explotació de forma insostenible, per exemple, a mans de megaprojectes.

Perquè, quan parlem de la vivenda, tot el Consell ha d'entendre que no tan sols parlem –com si fóra poc– d'un dret constitucional, sinó de la llar imprescindible on ens refugiem, on veiem créixer els nostres fills i on cuidem de les nostres mares.

Perquè, quan parlem d'estimar la nostra llengua valenciana, parlem que el conjunt del Consell ha de tractar com a igual la llengua criada a eixes quatre parets, per haver estat expulsada de l'espai públic, i mereix els mateixos drets a inundar els espais de totes i de tots.

Tanmateix, lamente dir-li, vicepresidenta, que no ho tindrà fàcil, li ho dic honestament, perquè en les Corts ja hem vist, en aquestos pocs mesos d'aquesta nova legislatura, exemples de vergonyoses propostes amb pretensió d'atemptar contra els drets més fonamentals.

El feixisme camina pel món, bé per si mateixa, bé de la mà de qui li dona ales, bé de la mà de qui dissimula signant pactes deshonorosos i que ací ha vingut a dir-nos que, inclús, ridiculitzem la realitat. Ridiculitzar la realitat és fer pactes, caiga qui caiga, per a arribar al *silló*.

Hi ha qui diu que no s'ha de parlar d'aquesta qüestió. No ho pensaven així grans referents, com Virginia Wolf, que durant tot el segle passat va estar assenyalant-los clarament amb la responsabilitat de ficar veu a la conseqüència de les seues idees sobre nosaltres.

Potser, vicepresidenta, la clau està a parlar d'eixa realitat, però parlar-la sense por; parlar-la amb la valentia de l'alternativa, alternativa necessàriament real i, per tant, essencialment transformadora; parlar de ficar, ara sí, la vida al centre. I en eixa alternativa, vicepresidenta, si em permet, li regale una idea que puguem, potser, construir juntes: la tendresa és ofensiva al feixisme.

Si vosté reivindica la tendresa, si vosté reivindica els cossos, si vosté reivindica les possibilitats, si vosté reivindica la diversitat, vosté afirmarà la vida i, amb ella, allunyarà l'odi i l'autoritarisme d'ells i de qui els donen ales.

Senyora Oltra, si vosté defensa la tendresa, si vosté defensa els cossos, si vosté defensa les possibilitats, si vosté defensa

la diversitat, jo li assegure, ací i ara, que tindrà el suport ferm del meu grup parlamentari. El tindrà com a vicepresidenta d'un govern de coalició que, si bé torna a atorgar-li a la igualtat condició de vicepresidència, també ha tornat a entendre, encara més, que els temps monocolors han acabat, que la riquesa de la pluralitat també es demostra així.

Sens dubte entenem, des de Unides Podem, que eixe és el camí. La instem a continuar en ell i demanem que aprenguen aquells que encara no ho han entés.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Compromís, l'il·lustre diputat Carles Esteve, que fixarà posició sobre la compareixença de la vicepresidenta.

El senyor Esteve Aparicio:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyora vicepresidenta.

Consellers, conselleres.

Diputats, diputades.

Companys i companyes.

6.347. I comence amb aquesta xifra, que és només una aproximació a les persones que han mort, des de 2017, a la Mediterrània buscant una vida millor, com faria qualsevol de nosaltres, com faria jo, com farien vostés.

Per què comence per ací? Comence per ací perquè me servix com a metàfora de què ha passat i passarà en aquesta conselleria que vosté pilota. I m'ha agradat triar eixa paraula: pilota.

La filosofia d'aquesta conselleria, d'aquest Botànic, d'aquest govern, ha sigut la de, primer, rescatar persones, que ningú es quedara enrere. I per això, per això se li va oferir a 630 persones refugiades un lloc on parar, on continuar, on fer una vida nova.

Se li va oferir també, fa menys temps, a 121 persones dins de l'*Open Arms*, una altra possibilitat també, en este cas no va ser possible. Però també redunda en eixa filosofia que vosté ha plantejat en tota esta legislatura, que és la d'arribar fins on puc, arribar fins on podem, arribar fins on ens deixen.

I comence així, parlant de refugiades i del paper del Botànic, com els deia, perquè té moltes similituds amb allò que ha passat. D'on veníem i què hem fet? Vosté ha explicat –segurament millor que jo ho faré ara, però vull que no queden coses per dir i pot ser dir-les d'una altra manera; venim de la urgència, de l'abandonament absolut de persones que patien

un sistema que únicament era assistencial, únicament era assistencial.

El que més m'agrada del plantejament del Botànic anterior, en este cas, és que no només pensa en resoldre problemes –evidentment no pensa en traspasar diners d'unes butxaques a unes altres com s'ha fet– sinó que pensa en la dignitat de la vida de les persones i en acompanyar eixe viatge.

Calia posar ordre en el caos i no es començava de zero, es començava de molt més baix. Calia superar un sistema de serveis socials d'infraestructures que superara els amiguismes, jo no sé si serien de l'anima o no, però calia superar estos amiguismes. Calia recuperar la confiança del teixit social, decaigut. I calia sobretot –com diu el preàmbul de la Llei de serveis socials inclusivius– que no depenguera de la situació financera, social o geogràfica, que els serveis socials foren iguals per a tots i totes i estigueren garantits. Calia forçar a este govern i als que vinguen després a garantir un dret.

Davant d'un sistema de gestió de la dependència col·lapsat, que deia que no tenia llista d'espera, a dia de hui s'ha duplicat la capacitat d'este sistema. I, sobretot, li ha facilitat esta conselleria a vostés la tasca d'oposició perquè ara tenim transparència en eixes xifres, que abans no la teníem. Fins a 2015, les llistes d'espera, bàsicament, eren dos caixes d'expedients abandonats en un armari de la conselleria, com vosté ha dit, senyora vicepresidenta.

El model clientelar dels *amiguetes* que gestionava els centres de majors, de dia i la resta ja és un mal record. I la llei ara diu que prioritzarem la gestió pública, 100 % pública, i en cas de necessitat es prioritzarà –com bé ha dit vosté– el concert social amb estes entitats que recuperen, poc a poc, la fe en el seu govern. I en últim cas, en cas de necessitat, es podrà recórrer al model empresarial.

Com veuen, ha desaparegut, ha desaparegut, els partits amb ànim de lucre. (*Soroll*) Continue. Venim d'un renda garantida de ciutadania que depenia de la possibilitat pressupostària. És cert que necessitem més recursos, però el primer govern que s'ha compromès a que açò siga un dret ha sigut este govern del Botànic I – ara parlarem de *El Padrino*, vostés.

La renda valenciana d'inclusió garantix que ningú es quedarà enrere. Abans, primer cobraven els bancs i després, si quedava alguna cosa més, les persones. Ara no, senyora vicepresidenta, vosté s'ha tirat a la piscina. Gràcies.

I ara, els vaig a parlar en primera persona. Jo vaig ser president del Consell Valencià de la Joventut i m'avergonyia d'eixir, m'avergonyia d'anar a trobades estatals del consell de joventut d'Espanya perquè teníem un IVAJ que bàsicament es dedicava a oferir viatges a la neu i a col·locar a gent de les joventuts d'alguns partits. I això no ho dic jo, ho dien ells sense vergonya ninguna.

Ara, l'Institut Valencià de la Joventut és un referent de les polítiques públiques de joventut en tot l'estat i ha fet el major desplegament conegut de professionals de joventut en l'àmbit municipal. Continuem, eixe és el bon camí.

La seua conselleria ha normalitzat, sí, ha normalitzat, que cadascú estime com vullga. Pareix una barbaritat que això

es tinga que dir després de tants anys. I hem aprovat les lleis més avançades de LGTBI, prohibint pràctiques que jo diria són medievals, eren medievals. I garantint la igualtat dels drets de les persones *trans*. Queda molt per fer. Vosté ho sap i ho diu sempre. No recula davant això, però eixe és el camí i ho sabem.

Per damunt dels interessos particulars hem aprovat el Pacte contra la violència de gènere i masculista i, subratlle, per damunt dels interessos particulars. Eixe ha de ser el camí. Evidentment que les xifres no són encoratjadores i tenim un gran repte en la legislatura que ara comença. Volem saber on van a estar vostés. Jo a dia de hui encara no ho tinc clar, espere que aguanten la temptació de donar passos enrere.

La legislatura que comença ha de ser –i vosté ho ha dit perfectament– la que consolide el model i faça efectius estos drets que ja arpleguen les lleis. Ha de ser la de la transformació, la de la transformació. Com deia, no començàvem de zero, la realitat era molt pitjor. Esperem que aquesta siga la legislatura del desplegament definitiu d'un model de serveis socials centrat en les persones, en totes les persones, i que s'allibere d'estigmes del passat acompanyant els processos vitals.

Esperem que el desplegament de la Llei de serveis socials inclusivius supose un canvi de paradigma –com vosté s'ha compromès ací a fer– en la concepció d'aquests serveis socials. I que, ara sí, puguem parlar, gràcies a esta quarta pota, d'un veritable estat de benestar.

Esperem que la Llei d'accessibilitat universal siga de veres, universal. I eixe és un gran repte –no ho dubte que ho sap– que siga un pas ferm en la igualtat de drets de totes les persones, siguen com siguen.

Esperem que la nova llei d'igualtat que hui anuncia compte, una altra vegada, amb tots els actors i actrius socials que vullguen. Per a alguns partits, segurament, serà un altre moment de triar on volen estar, si amb la justícia social o buscant un grapat de vots. Per cert, *El Padrino II* va ser més premiada que la *I*.

I acabe..., ho sap vosté perfectament, senyora vicepresidenta, que aquest model no es fa del no res. És fàcil escriure en un llibre que amb un poc d'argila es pot fer una persona, però la realitat és que diu que construir este model és molt més complicat.

Per això, entenem que n'hi ha tres pilars, tres necessitats, que faran que este model social siga possible. El primer, ja està començat a desenvolupar, és el municipalisme. I li plantejarem ací, en esta cambra, la necessitat d'una coordinació real des de la lleialtat que supere la cultura política de les sigles i que pose a les persones, totes les persones –com vosté ve a dir– que anem a gaudir d'este nou model al centre. Superem eixe punt.

Necessitem d'entitats i partits. Poc a poc hem recuperat la confiança de moltes entitats socials que han participat i codecidit en tot este procés. Però necessitem anar un punt més enllà, necessitem incloure més gent, avançar en eixa participació.

Esperem també que no n'hi haja baixes ací. La legislatura passada el model que aquesta conselleria plantejava de

serveis socials, este model social, va comptar amb un Botànic ampliat, vora el 70 % d'esta cambra donava suport al model que vosté proposava. Esperem que no n'hi hagen baixes.

I la última –ho he de dir, ho de dir, encara que siga repetir– necessitem finançament, açò no és gratis. No estem demanant res que no ens pertoque, no estem demanant res que no ens pertoque. Necessitem una major dedicació de recursos –vosté ho sap– necessitem més infraestructures, més personal. Necessitem, ja, un nou model de finançament, no només per a les seues polítiques, les polítiques de la seua conselleria, sinó també per a la sanitat, educació, etcètera, etcètera.

És necessari i és exigible, cada dia, que el Govern d'Espanya aporte el 50 % de la despesa de dependència. Eixe és un compromís adquirit que s'hauria de complir. És urgent que el FLA deixe de ser un mecanisme per ofegar les autonomies que tenen estes competències delegades. Cal lliurar, ja, els pagaments pendents. Les funcions no poden ser una excusa, n'hi ha mecanismes –ho sabem– per favor.

No dubte, senyora vicepresidenta, que estarem amb vosté. Veniem de la urgència i anem cap a la transformació amb els recursos que ens pertoque, ni un més. I amb l'aposta política d'aquesta conselleria avançarem cap a una societat basada en la justícia social que pugua proporcionar dignitat a la vida de les persones, de totes les persones.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Esteve.

També la referència a *El Padrino*. I *El Padrino III* va ser una obra mestra.

Ara té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre diputada Laura Soler que farà la seua intervenció des de l'escó. Li demanem disculpes perquè no hem pogut tindre a temps el nou faristol, però el pròxim més el tindrem a disposició.

Senyoria, té vosté... Un segon i li donaré la... Te vosté la paraula, senyoria.

La senyora Soler Azorín:

Gràcies, president.

Gràcies, vicepresidenta.

És un honor per a mi estar ací, en aquest hemicicle, i estrenar-me. També heu de saber que tinc l'honor de ser la primera parlamentària amb cadira de rodes d'aquestes Corts i hem dona moltíssima satisfacció i espere que això servisca per obrir molt més camí. (*Aplaudiments*) Ara estic ací però el que vull es arribar allí i espere que d'ací uns mesos ho aconseguim. És molt important. (*Se sent una veu que diu: «Vamos, Laura.»*)

També m'agradaria molt, dir ací, perquè sempre quan es parla de les persones amb una gran dependència es pensa en les dones cuidadores que fan possible que gent com jo estiguem ací o en altres espais, que dediquen la seua vida a que tots estem millor. Ma mare ja no està ací però és la que ho va fer possible i des d'ací vull que quede clar i que sempre defendrem que totes les dones cuidadores, o l'àmbit femení o masculí que cuida persones dependents, tinguen els drets que mereixen perquè aixina tots som una societat millor i tenim oportunitats. (*Aplaudiments*)

Volia agrair també a Conxa Andrés i al Grup Socialista anterior per tota la tasca feta. Sé que m'ho heu posat molt difícil. Ara em toca a mi continuar-la, però no es preocupe vicepresidenta que ací estarem colze a colze per treballar pels drets de tots i totes. No puc veure-la, però... (*rient*) m'ho imagine.

I bé, començant a parlar ja del que pertoca, la veritat és que no ho tenia previst però m'he quedat un poc al·lucinada sentint els partits de la dreta criticant aquest govern pels temes de la dependència. Vull dir, tenim 84.000 persones ateses pel sistema de la dependència. Sabem que encara falta molt i volem avançar molt més però, per favor, siguem conscients de tot el que s'ha avançat. Ja deia Machado que: «*Caminante no hay camino, se hace camino al andar*». Jo no camine però vaig rodant i ho vaig fent, no passa res. (*Aplaudiments*)

En eixe camí, també, treballarem colze a colze en la Llei d'accessibilitat universal. Perquè la majoria de les persones que no ho coneixen sempre pensen en una accessibilitat física, que és com la que vegem ací, que és molt visible; però n'hi ha altres accessibilitats... Veritat, Pilar? I de la gent amb discapacitat psíquiques que també necessiten que se'ls tinga amb compte i hem d'avançar en una societat, de veritat, per a tots. I per això el primer que n'hi ha que fer es legislar, per a pensar en tots. Aixina que moltes gràcies. Allí treballarem duríssim.

A continuació... (*Se sent una veu que diu: «¿Te ayudo?»*) No, no... A continuació, en esta mateixa línia, també hem de fer molta força en la nova llei de salut mental. Per què? Perquè eixos són els marginats dels marginats. Són els que ningú té en compte i a més tenen un estigma negatiu, els mal denominats bojós, però jo soc lingüista i ho dic entre cometes, però ho dic perquè és la veritat. La gent ho pensa i hem de superar això. I com es supera? Donant-los tot tipus de drets i de recursos per a que això quana canviar.

Tots sabem que en eixe camí encara falta molt més. Doncs treballarem dur amb això. Ho agraiïc molt, també. És una gran oportunitat per a mi poder estar ací per a treballar eixes coses. Però bé, malgrat la meua discapacitat que no es pot evitar i *la cabra tira al monte*, jo he vingut ací a parlar de tots els serveis socials, no es penseu que vaig a quedar-me amb això només.

Llavors, vaig a parlar amb molt d'orgull de la Llei de serveis socials inclusius, perquè pense que és un pas endavant molt important en el dret de totes les persones, siga quina siga la seua condició.

Diem adéu a la caritat i passem a dir: «Hola als drets». I això és fonamental. I és fonamental també haver equiparat la sanitat i l'educació als serveis socials. De manera que per això sé que queda molt per fer i que treballarem dur, però estic molt orgullosa.

Em crida molt l'atenció, de veritat, que la dreta pugui dir coses de la dependència. No ho puc suportar, perquè en l'època de la dreta, una persona com jo, que tenia una discapacitat del 76%, i ja vegeu la mobilitat que tinc, cobrava una prestació de menys de 100 euros al mes. Per tant, per favor, siguem seriosos quan parlem de les coses (*aplaudiments*), sabem el que fem, per favor, ja està bé, ja està bé.

I a més, en les idees liberals que vosaltres propugneu, segurament jo no estaria ací, no n'hi hauria possibilitat que una persona com jo, dona i en una discapacitat tan gran, haguera arribat a aquests llocs. De manera que això també s'ha de tindre en compte, que gràcies a un estat de benestar jo puc estar ací. Crec que ha de quedar molt clar.

Doncs bé, si parlem d'oportunitats, hem de parlar de tota l'exclusió que genera la pobresa, que tal volta és la més visible i al mateix temps la que sense voler menys peguem la volta i no volem vore. Això s'ha de treballar dur, perquè totes les persones hem de tindre les mateixes oportunitats. Per això és tan important la renda valenciana d'inclusió.

Sabem que queda molt per fer, i ara diuen, el meu amic Ismael Serrano, que m'agrada molt, que «la única lucha que se pierde es la que se abandona». Doncs, treballarem perquè més de les 30.000 persones que n'hi ha ara cobrant 583 euros, que hi haja moltes, moltes més persones que arriben a cobrar-la i a tindre una vida digna.

Perquè d'això es tracta, d'aconseguir que les persones tinguen una vida digna. En eixe mateix sentit, s'elaborarà un pla de barris inclusius que farà que totes estes qüestions que estem parlant es tracten des de l'arrel, dels llocs on viuen les persones, qüestió que és fonamental per a poder eradicar la pobresa de veritat.

I no puc deixar d'esmentar una cosa que em dol les tripes i ho he de comentar. Vull dir, no es pot criminalitzar els menors estrangers pel fet de ser-ho (*aplaudiments*), prou tenen ja, per favor. No n'hi ha dret. No n'hi ha dret, no ho podem consentir.

I per últim, però no menys important, sinó molt més, hem de lluitar per eradicar la violència de gènere. Ja està bé que ens maten pel fet de ser dones. I des d'ací, des d'aquesta tribuna, senyora vicepresidenta, li agraiïc que haja anomenat la violència de les persones en algun tipus de discapacitat. Ja era hora que això és visibilitzara també (*aplaudiments*), ja era hora. Gràcies.

Hem avançat moltíssim en el tema de les persones LGTBI, i ara ho continuarem fent. Però el més important és lluitar contra la violència de gènere. I per això és fonamental que tots els partits ens posem seriosos, signem tots els pactes, i treballem colze amb colze.

Per descomptat, al Grup Socialista ens tindrà en això i espere que tots els partits es dediquen, perquè ja està bé que ens maten per ser dones (*aplaudiments*).

Per últim, dir que és un honor per a mi, tota la vida ho he vist des de la tele, i és un honor per a mi estar ací i poder ser la primera persona en cadira de rodes. Gràcies, vicepresidenta, gràcies a mon pare que està ahí dalt i moltes voltes ha estat ací baix. I de veres que gràcies, gràcies, gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada, per la seua intervenció. I saludem a l'antic membre d'estes Corts, Emili Soler, que ens acompanya i ens honora en la seua presència en la tribuna de convidats.

Feta l'exposició i fixació de posició dels grups parlamentaris, li pertoca a la vicepresidenta del Consell i consellera de polítiques socials, d'igualtat, inclusives, donar la contestació a les intervencions dels grups parlamentaris. Disposarà... Quan vosté vullga, vicepresidenta. Sí, sí. Prenga el temps que necessite.

La senyora vicepresidenta i consellera d'igualtat i Polítiques Inclusives:

Moltes gràcies, senyor president.

Gràcies a totes les seues senyories, els portaveus de polítiques socials que han fet ací les seues intervencions. Les agraixc totes, algunes més que altres, òbviament.

Primer que res, agrair òbviament al Grup Socialista, al Grup Compromís i al Grup de Podemos-Podem, no només les seues intervencions, sinó també el suport a este govern del Botànic II.

Senyora Soler, que vosté estiga ací no és només, que sens dubte ho és, un èxit personal de vosté. Jo crec que és un èxit de tota la societat valenciana (*aplaudiments*) i per descomptat de tots els que estem en esta cambra. Perquè quan una sola persona avança, tota la societat avança. Avançarem més quan vosté puga parlar des d'ací i puguem tindre un contacte visual molt més còmode.

Gràcies també per recordar que la llei d'accessibilitat no només és una qüestió de barreres físiques. Jo he insistit en la meua intervenció, però me pareix especialment a més adient i generós que vosté precisament faça referència a això, que les barreres invisibles a vegades són molt més sòlides que aquelles que estan fetes de pedra.

Moltíssimes gràcies també per recordar una cosa que jo no havia introduït en la meua intervenció inicial, com és que l'1 de gener de 2016 el primer dia que va ser possible després de la llei de mesures i de pressupostos, en esta comunitat les prestacions a la dependència que s'havien minorat, que s'havien llevat a mínims, l'1 de gener de 2016 se varen pujar al màxim legal permés (*aplaudiments*), dignificant les prestacions. Gràcies per recordar-ho, senyora Soler.

Gràcies també per recordar el pla de barris inclusius, perquè l'empobriment també s'ha de treballar en els territoris. El territori, al final és un calc, una radiografia de com es distribueix l'empobriment. No se viu igual en uns carrers que en altres i en uns barris que en altres.

I per últim, moltíssimes, moltíssimes gràcies, senyora Soler, per recordar-nos que mentres el govern del Botànic estiga al front d'esta comunitat, qualsevol xiquet, xiqueta i adolescent, vinga d'on vinga, tinga el color de pell que tinga i parle la llengua que parle, esta serà sa casa. (*aplaudiments*)

Senyor Esteve, enganxant en el que acabe de dir, moltíssimes gràcies per recordar l'*Aquarius* com eixe símbol del que volem

ser la societat valenciana. Una societat oberta, a la qual cap patiment li és alié.

I que xiquetes que fugen perquè en el seu país són forçades a casar-se en contra de la seua voluntat, amb hòmens majors que les violen reiteradament i fugen dels seus països per això, quan posen un peu en esta comunitat, sàpiguen que arriben a una terra de llibertat i a una terra que no violenta, no obliga i no maltracta les dones. (*aplaudiments*)

Gràcies també per recordar la Xarxa Jove, que com a tal no l'he anomenat en la meua primera intervenció inicial, però que sense dubte és una mesura sense precedents que ens permetrà en cinc anys tindre més de 500 persones, tècniques de joventut i coordinadores de joventut en tots els municipis, treballant les polítiques de joventut des d'un de vista fonamental, que no és anar-se'n a fer d'agència de viatges, sinó que és afavorir l'emancipació de la gent jove, el seu projecte de vida independent, la seua llibertat i poder complir els seus somnis. Moltes gràcies també per recordar-ho.

I, senyora Cabedo, per descomptat, compte en la reivindicació de la tendresa, dels cossos, de la diversitat, també dels cossos diversos. Recordava, mentres vosté parlava, aquell eslògan en un cartell, precisament amb motiu del 28 de juny, que dia: «Cap cos és més bonic que aquell que el meu desig reclama».

No tinga dubtes, que en esta conselleria reivindiquem la tendresa, la diversitat, la llibertat i el desig, que també la política s'ha d'ocupar que la gent puga desitjar i trobar preciosis, integrat, inclusiu el que desitja. Gràcies, de totes maneres, per l'aforisme. Li l'agarre.

I ara intentaré contestar als grups de l'oposició, espere poder-los contestar a totes les seues qüestions de manera satisfactòria.

Senyora Bastidas, en primer lloc agrair-li la seua disposició a la mà estesa, a la col·laboració i a treballar conjuntament, òbviament des de la seua posició d'oposició, i valga la redundància.

Però jo li diria, eh?, vosté després farà el que voldrà, que vindre en un retall de premsa del dia de hui, en una persona malalta, que a més... Això ja és una reflexió tuïtiva, no? Òbviament les malalties deixen una petjada moltes voltes molt impressionant en els cossos.

No sé a què contribueix la fotografia, però en qualsevol cas, vindre en un cas puntual de hui i dedicar-se probablement a fer oposició abans de titular, de casos puntuals, de casos particulars, de casos de persones, pot ser la seua opció.

Jo no ho veig molt útil, entre altres coses perquè si vosté llig allò, i si ho fa, sí que li recomane que llija més enllà del titular, i vorà eixa notícia el que explica. I és que eixa persona té subvencionada una plaça. La residència no és pública, però la plaça està subvencionada per esta conselleria.

Que ara trobarà moltes persones més en esta situació, que o bé tenen una plaça pública o tenen una plaça subvencionada per esta conselleria, o tenen una prestació vinculada al servei, o una prestació de garantia. Fa quatre anys era més difícil trobar eixos casos. Fa quatre anys probablement esta persona no haguera tingut eixa ajuda.

Això no lleva perquè mosatros investiguem eixe cas. Això no llevarà perquè investiguem quines pràctiques se duen a terme en eixa residència privada, perquè òbviament està dintre d'un sistema d'atenció i estiga subvencionada o no, no pot tindre males pràctiques.

No se preocupe, que la inspecció actuarà, inspecció que per cert ara té la ràtio legal que ha de tindre, que quan aplegarem al govern en el 2015, la inspecció, la meua conselleria tenia set persones, quan havia de tindre'n vint. A partir de l'any 2017 ja en tenia vint, i per això ara la inspecció pot actuar també en casos com estos que acaba vosté d'anomenar.

Vosté diu que estem a la cua de les comunitats autònomes en molts àmbits. Vosté m'haurà sentit en la meua primera intervenció dir que s'ha millorat molt, però que queda molt per fer, i que encara estem per baix de la mitjana nacional, tant en inversió social com en molts àmbits. Clar que ho estem.

També és cert que l'associació independent de directors de serveis socials acaba de fer públic l'informe de 2018 diguent que esta és la comunitat on més ha pujat de tota Espanya la inversió social en serveis socials. Clar que encara estem per baix de la mitjana nacional, però vosté sap com mos deixaren esta conselleria? Vosté sap com estava l'atenció a les persones de dependència? Vosté sap com estaven les places residencials?

Clar, vosté me diu: «És que tenim menys de la mitjana de places». Clar, clar que ho tenim. Però tenim moltes més que en el 2015, i això és que si, com vosté ha dit, no vol entrar en un debat demagògic, s'ha de vore. Anem a vore.

Centres d'atenció primària en *(inintel·ligible)* ... crec que la senyora Quiles havia fet referència a ells. En 2015 n'hi havia 1.476 places de centres d'atenció primerenca, a xiquets i xiquetes. En 2019 n'hi ha 2.667, és un increment del 80%. Pràcticament hem doblat les places.

Això vol dir que encara estem en la mitjana nacional? Doncs, no. Vol dir que hem doblat pràcticament les places que n'hi ha disponibles. A mi la vareta màgica no me la donaren, i mira que *(inintel·ligible)* ... Però això és el que hem de comparar. Vosté no me pot comparar en la mitjana nacional. I si no, el que ha de fer és comparar-nos amb la mitjana nacional en el 2015, que és quan vostés deixaren el govern, i en el 2019, que és on estem ara. Això és el no demagògic i això és l'honest.

En places de persones majors, en el 2015 n'hi havia 10.422; en el 2019 n'hi ha 13.712. I de les municipals, hem passat de 883 a 1.600. Hem doblat les places en el cas de les places municipals. Per tant, n'hi ha un increment del 31 % en places per a persones majors. I açò són les xifres. I sobre açò podem parlar: com estàvem en el 2015 i quan vostés deixaren el govern, i com estem ara. Clar, de dependència.

Jo, de vegades..., ho ha dit la senyora Soler, no?, com s'atreixen?, com s'atreixen, vostés? I diu: «És que encara estem per la cua». Però és que, mentres vostés governaren, l'observatori de la dependència, dels directors dels serveis socials mos col·locava sempre els últims.

És de veres, ara estem els quarts per la cua. Correcte. Però hem passat dels últims i de tindre un zero a ser els quarts per la cua i de tindre un quatre i escaig en la nota. Doncs ja estem

fregant l'aprovat. Vosté m'haurà de comparar en quatre anys. O què se pensava, que mos a anar a donar una vareta màgica? Doncs quasi n'hem fet, de miracles, eh? Quasi n'hem fet, de miracles.

Diu vosté: «Oiga, n'hi han més persones en el sistema de dependència». «Faltaría más –ha dit vosté–, es verdad que hay más gente. Faltaría más, los datos son acumulativos». Ai, tinguen un poquet de temor de Déu, per l'amor de Déu.

Vostés, en el 2013, baixaren el número de beneficiaris en el sistema de dependència, perquè no varen ser capaços ni de substituir la gent que s'estava morint. *(Aplaudiments)* No sempre és acumulatiu. Quan vostés governen, no. Estes coses vosté les ha de saber.

No sempre és acumulatiu. Quan vostés governaven, n'hi hagué anys que se baixà de beneficiaris, perquè paralitzaren les resolucions, senyora meua. I això està ahí en les estadístiques. Aleshores, com va a dir «¡faltaría más! Pues faltó mucho cuando ustedes gobernaban. Mucho. I hem..., no es que hay más gente. És que n'hi ha el doble de gente. N'hi ha el doble de persones...

Mire, li vaig..., açò és molt gràfic, senyora Bastidas. Esta li l'he dedicada jo a vosté, veu? Esta l'he feta jo, perquè sabia jo que anaven a ser agosarats... Miren, açò, la columna blava... –no té res a vore en res partidista, eh?, és blau marí– la columna blava és la gent que tenia sol·licitud d'estar dintre del sistema... o estava dintre del sistema. Correcte?

D'estos huitanta mil i escaig –83.000 aproximadament–, quan vostés governaven en el 2015, quan vostés deixen el govern en el 2015, n'hi ha més gent fora que dins. Ho veuen? N'hi ha més gent fora que dins. En el 2006 no estava la crisi, senyora Bonig, però veig que algunes coses no han canviat *(inintel·ligible)*.

En el 2019, dels cent mil i escaig, estos són els que estan dins. I estos els que estan esperant. Quan vostés governaven, el 52 % estaven fora del sistema. Ara és un 24 % i el temps mitjà d'espera, com li he dit, ha baixat considerablement situant-se a principis d'any en tretze mesos front als quatre anys i mig que tenien vostés. Açò és el que n'hi ha. Açò és el que n'hi ha i és incontestable. No hi ha precedents des que vostés governaren. La llei de l'autonomia personal i atenció a les persones amb dependència és de 2006. És de 2006. I vostés la deixaren com la deixaren.

Me parla vosté de baixa temerària perquè n'hi ha tres sentències que aixina ho dictaminen. Clar, li torne a dir, és temerari dir això, senyora Bastidas, perquè, vosté sap a què correspon a eixes sentències? Perquè vosté ha dit: «Les adjudicacions tenien..., els concursos tenien baixa temerària». Eixes adjudicacions se feren en setembre del 2015. Sap vosté qui va redactar el concurs? Vostés.

La sentència... *(veus)* la sentència... –senyora Bonig, relaxe's– la sentència...

El senyor president:

Senyories, per favor...

La senyora vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...és d'un concurs que feren vostés. Quan nosaltres aplegarem, estava en fase d'adjudicació ja. (*Remors*) Estava en fase d'adjudicació...

El senyor president:

Senyor Alfredo Castelló!

La senyora vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...i la mesa de contractació ja havia determinat. Sap vosté?

Per tant... (*Remors*) Ui! I estem començant. Mare déu, senyor! Que, escolten, són vostés diputats. Poden demanar compareixences quan vullguen i jo vindré ací a comparéixer i me pregunten vostés, però ara estic dialogant amb la senyora Bastidas.

Vosté parla de l'Institut Valencià de Finances, les línies de crèdit que hem obert precisament per a pal·liar les faltes de tresoreria que la Generalitat té i que ningú ha ocultat, i que el conseller Soler prou està penant amb açò, i tot el Consell, eh? Però, sap la diferència? Quan vostés se van trobar amb estos problemes, van mirar a un altre costat i se van llavar les mans.

Nosaltres, conscients d'eixe problema, hem obert línies de crèdit en l'IVF que, amb una gestió absolutament diligent i professional, està donant cobertura a eixes faltes de tresoreria que se poden tindre. I quan les entitats cobren a través de pagament, siga de concert o de subvenció, se tornen eixos a l'IVF.

He de recordar-li el que fea el Partit Popular amb l'IVF? He de recordar-li els préstecs que se donaven, quan se sabia que no s'anaven a cobrar després, a *amigos, amiguetes, pelotazos i pelotacetes*? He de recordar eixes coses, senyora Bastidas?

Ara, a què se dedica l'Institut Valencià de Finances? Al que deu ser el seu objecte, a donar suport a la xicoteta i mitjana empresa i als emprenedors d'esta comunitat, i a donar resposta a entitats d'iniciativa social que fan un bé social a través de la gestió de programes i de centres. Per a això servix ara l'Institut Valencià de Finances. (*Aplaudiments*)

I que me parle vosté d'un interès que és absolutament competitiu, però sentir en la boca d'una representant del Partit Popular 2 % o 3 %, o 5 %, la veritat és que no deixa de ser hilarant que el partit de les *mordides* mos recorde que l'IVF cobra un 2 % d'interessos pels préstecs que dona. No deixa de ser hilarant, hilarant.

El senyor president:

Senyories, per favor.

Senyories, per favor! No interrompen l'oradora en l'ús de la paraula.

La senyora vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Quan vosté parla, a més, de retallades socials, també la senyora Quiles crec que ha fet referència... Senyora Quiles, li vull agrair també la seua intervenció, la mà estesa. Agrair-li la fe que ha dipositat en mi, espere no defraudar-la. Coincidisc amb vosté en els seus gustos cinèfils. Crec que *El padrino II* és una magnífica pel·lícula.

Però mire, és de veres que vosté ha dedicat gran part de la seua intervenció a donar-li pistes al conseller Soler per a la seua intervenció d'esta vesprada, no? I també al vicepresident segon per a la que té ara a continuació.

De polítiques socials, en el que vosté s'ha centrat vullguera fer referència a una qüestió, que la vaig a lligar també en una contestació a la senyora Bastidas, pel tema de la violència de gènere i a les dones que atenem.

Mire, un dels objectius que ens proposarem en la legislatura passada precisament va ser augmentar les denúncies de violència de gènere. Per què? Perquè nosaltres sabem, per moltes raons, que les denúncies encara són una part minoritària de la violència de gènere que se dona en la nostra societat. És a dir, que no n'hi haja denúncia no vol dir que no n'hi haja violència de gènere, val?

Per tant, quan les denúncies s'incrementen, això és una bona notícia. Quan vosté diu: «És que en el segon trimestre de 2018 som la segona comunitat autònoma d'Espanya en denúncies». Això és bo. Això és bo. Sap vosté per què? Perquè això vol dir que les dones estan perdent la por i l'entorn està perdent la por a denunciar. Això és un símbol de confiança en el sistema. Val?

Vosté sap que la majoria de dones assassinades no tenen denúncia prèvia. La gran majoria de dones assassinades no tenen denúncia prèvia. Este és un dels signes inequívocs que n'hi ha més violència de la que s'ha fet palés a través de les denúncies.

El senyor president:

Vicepresidenta.

La senyora vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Sí, però jo intentaré fer cas a la recomanació. Però supose que me seguix emparant el reglament d'estes Corts, no? Els contestaré quan puga.

En tot cas, vull contestar a tota la cambra. Ja tarde poc. Tarde poc.

El senyor president:

En tot cas, és una decisió unànime de tots els grups parlamentaris. Per tant, la disponibilitat dels assumptes propis...

La senyora vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

I jo intentaré ajustar-me a eixa decisió unànime...

El senyor president:

D'acord.

La senyora vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...però les decisions unànimes no anul·len els drets... ni les disposicions del reglament.

En tot cas... *(Remors)*

El senyor president:

Senyories, per favor.

Finalitze vosté quan...

La senyora vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Sí, si deixen d'interrompre igual vaig més ràpida.

El senyor president:

Senyories! Per favor!

La senyora vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

El que vull dir amb açò..., igual que el fet que n'hi haja dones protegides dintre del sistema de la Xarxa 24 hores que no tinguen ordre de protecció és perquè eixos dos objectius mos els marcaren a principi de legislatura, que era: protegir a dones encara que no tingueren denúncia perquè podíem evitar, per exemple, un assassinat i augmentar el número de denúncies. No he de recordar-los que els països amb més denúncies de violència de gènere són precisament els països nòrdics, que són els que més índexs d'igualtat tenen.

I com que m'he de cenyir a la recomanació i a l'acord unànime de la junta, simplement també per finalitzar, a la representant senyora Massó, dir-li que..., agrair-li que haja resumit en una frase la meua intervenció de hui i la gestió que fem en la Conselleria d'Igualtat i Polítiques Inclusives.

Començarem la legislatura passada fent allò necessari. En esta, volem continuar fent el possible per a aconseguir fer

l'impossible. Encara que no siguen paraules seues, són paraules, com dia vosté, de Francesc d'Assís, però gràcies per nomenar-les, perquè ha sigut un resum perfecte de les polítiques del Botànic i, en concret, d'esta conselleria.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Senyories, esta presidència ha sigut laxa en l'ús i les intervencions de tots els oradors. Mos cenyirem perquè encara queda una segona compareixença. I ara ja queda el moment de la contestació dels grups parlamentaris que vullguen fer ús.

En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Vox Comunidad Valenciana, senyora Massó, té la paraula.

La vicepresidenta podrà fer contestacions individuals o final... col·lectiu.

Cuando usted quiera, señoría.

La senyora Massó Linares:

Gracias, presidente.

Hemos estado oyendo hablar de políticas sociales, de ayuda a los más desfavorecidos, pero también hemos estado escuchando una gran parte de la intervención de la señora Oltra a lo que ya deberíamos estar acostumbrados.

A nosotros a lo mejor nos pilla un poco más por sorpresa, porque, si se me permite, somos novatos en esta cámara, pero veo que lo que vemos por televisión es lo que es la realidad, y es un intercambio de «y tú más» entre los gobiernos que han salido y los gobiernos que han entrado.

He empezado a preocuparme, a preocuparme un poquito porque empezaba a estar de acuerdo con alguna de las cosas que estaba diciendo la señora Oltra, relativo a la deuda que había dejado el Partido Popular en tema de asuntos sociales y empezaba a preocuparme porque no pensaba yo que fuera a estar de acuerdo en algunos temas con ella.

He escuchado atentamente todas las intervenciones del resto de grupos y la verdad es que para gente que ha estado 20 años en el gobierno, para otros partidos que llevan ya varias legislaturas aquí, pues no he escuchado ninguna propuesta alternativa a este despropósito del Botànic.

Hablaba también la señora Oltra antes sobre que vamos a acoger a todos. Hablaba del *Aquarius*, hablaba de los inmigrantes... Sí, es un drama. Es un drama para todas esas mujeres, para todas esas personas. Pero... les estamos abocando a una muerte en el Mediterráneo a muchos de ellos.

¿Cuántas mujeres hay en África víctimas de toda esa tortura que usted está diciendo? Imagino que millones. ¿Esos millones de mujeres caben en España? No, no caben en España. ¿Usted ve las

imágenes de los barcos y las pateras que llegan? ¿Qué porcentaje de mujeres que usted dice que vienen torturadas y violadas llegan a España? Por favor, señora Oltra. Por favor. Hagamos cumplir la ley, y la ley nos pide proteger nuestras fronteras; ayudar a los más débiles, sí, pero en España tenemos muchas personas que necesitan ayuda y nadie entra a un país dando patadas a la puerta, dando patadas a la calle, a las vallas, e hiriendo a nuestras fuerzas y cuerpos de seguridad del estado. *(Aplaudiments)*

Habla usted de políticas sociales, de ayuda a los más desfavorecidos, pero también dice que la financiación ahora mismo pues es un lastre para todo ello. Estamos de acuerdo. Pero, en vez de hacer lo que haría un buen gestor, que sería eliminar lo que no sería prioritario para centrarnos en esas políticas sociales, yo le pregunto: ¿es prioritario aumentar de 10 a 12 las *consellerias*, de 22 a 29 los secretarios autonómicos, de 56 a 83 los directores generales? Señora Oltra, déjese la demagogia, por favor.

También, dentro de su misma *conselleria*, hablando ya, ¿no?, del despilfarro de todo el Consell, dentro de su misma *conselleria* el reparto del presupuesto, pues es sorprendente. Es sorprendente cuando vemos que lo destinado a igualdad en la diversidad aumenta un 80 % y lo destinado a servicios sociales un 20 %, es sorprendente, la verdad. Por eso digo que un gestor, un gestor serio, una persona que se preocupa de verdad por los más desfavorecidos prioriza dónde invierte el dinero.

También quiero hacer una pequeña mención, porque ahí han hablado todos de las leyes de violencia de género. Verdaderamente –y lo digo como con la inmigración– es un problema, es un problema que haya mujeres asesinadas, que haya niños asesinados, que haya ancianos asesinados, que haya hombres asesinados. Pero yo les hago una pregunta, señorías, y aquí debe de haber muchos letrados en esta cámara: ¿ustedes se imaginan que saliera una estadística en la que dijera que el mayor porcentaje de delitos los cometen las personas que están en la franja de edad entre los 40 y 50 años, que saliera esa estadística, y que entonces legisláramos para que cuando se cometan esos delitos y el delincuente esté dentro de esa franja horaria, franja de edad, el tratamiento fiscal, el tratamiento penal, las penas fueran distintas y perdiera la presunción de inocencia, señorías? *(Aplaudiments)*

Planteémonos, planteémonos eso y lo pensemos seriamente. Todos los españoles somos iguales, los hombres y las mujeres, señora Oltra.

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Muchas gracias.

Moltes gràcies, senyora Massó.

En nom del Grup Parlamentari Ciudadanos, per a rèplica a la contestació de la vicepresidenta.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Quiles Bailén:

Muchas gracias, señor presidente.

Yo voy a tratar de ser respetuosa con la normativa de esta cámara y con todas, porque creo que para eso estamos aquí.

Y yo creo que desde mi grupo nos alegramos, como todos, de que este hemicycle vuelva a tener vida, ¿no?, de que haya aquí cierto debate, porque llevamos más de noventa días en que ningún miembro del Consell ha pasado por aquí. *(Aplaudiments)* Larguitas las vacaciones, señores, que nos hemos tomado, larguitas.

Y es que en este tiempo yo creo que han estado ustedes muy ocupados creando ese nuevo gobierno, pero no como dicen siempre hablando de políticas sino de qué puestos había para repartir y quiénes se los iban a quedar. De lo importante, de lo que ustedes venían a hacer, yo creo que se ha pasado por alto entre nombramiento y nombramiento.

Usted ha dicho, señora Oltra, en su intervención, que la legislatura anterior era la de atender emergencias y que esta era la de consolidación. Pues yo no sé si se refería usted a la consolidación del dato del paro, al déficit que tenemos en la televisión valenciana, en su *telecompromís*, a los impagos en dependencia de menores, o lo que venían ustedes a consolidar y a aumentar eran los sillones y los de toda la gente que han colocado. Eso es lo que ha venido usted a consolidar esta legislatura. *(Aplaudiments)*

Porque, se lo recuerdo, señora Oltra, muy rápidamente, en sanidad más de sesenta y seis mil personas en lista de espera; más de doce mil niños empiezan este curso en barracones, señora Oltra, casi un cuarto de los estudiantes de toda España que empiezan en barracones son nuestros, de la Comunidad Valenciana. Eso sí, con el valenciano siempre bien controlado, que al final es lo que nos importa, ¿no?, señora Oltra.

En cuando a las listas de espera de atención temprana, pues fíjese que han hecho buenos a sus compañeros, cuando dependían de sanidad por lo menos los padres no se quejaban tanto. Hay listas de espera de hasta casi dos años, que más que atención temprana pues a lo mejor deberíamos llamarla atención... ¿qué?, ¿tardona?, señora Oltra, si cuando vayan a atender a los niños se les ha pasado la edad y no vamos a poder ni atenderlos.

¿De verdad se siente usted orgullosa de ese gobierno, señora Oltra? ¿Se siente orgullosa cuando usted exigió atender a dos menores por plaza concertada para bajar esa lista de espera, señora Oltra, cuando el propio Síndic tuvo que decirle que dichas condiciones no garantizan la atención que precisan esos menores, esos menores vulnerables que ustedes venían a salvar, señor Oltra?

Me va a permitir que vuelva a la lista de espera pero a la dependencia también. Con lo que usted criticó –que me leí su comparencia en el 2015– en su etapa de oposición el modelo Cotino y llega usted y lo sigue manteniendo. ¡Ole!, señora Oltra *(colpejant en la trona)*, ¡ole!, señora Oltra. *(Aplaudiments)*

Sin embargo, ahora, para que no le sigamos recordando que se continúa beneficiando a las mismas empresas que usted tanto criticó, le da usted, como hace siempre, como le ha dado una patada al reglamento de esta cámara, pues le da también a la Ley del contrato del sector público y discrimina

a las entidades mercantiles, porque a usted, a ustedes todo lo que huele a empresa privada les da un sarpullido que es impresentable, señora Oltra. (*Aplaudiments*)

Si hablamos del IVASS, la entidad pública que gestiona los servicios sociales de la Generalitat, es decir, la gente que gestiona centros de día, centros ocupacionales, pues aquí el caos ya es absoluto. Por no extenderme, que además no tengo tiempo y quiero ser consecuente, pues lo que han hecho ustedes ha sido cambiarle el nombre, que eso les va mucho, cambiar nombre, crear entidades, pero acumulan un rosario de irregularidades: concertaciones sin informes, gastos más de los que tienen autorizados, contratos temporales que exceden duración máxima... Y no lo decimos nosotros ni los compañeros de la oposición, lo dice la intervención de la Generalitat, de nuestra Generalitat.

Esos mismos trabajadores han denunciado la falta de atención adecuada a personas con discapacidad intelectual, señora Oltra, por la falta de personal en la residencia y el instituto. Ellos mismos lo han tildado de situación caótica, señora Oltra. Esas personas, las más vulnerables, a las que ustedes venían a salvar, y son a las que están abandonando. Debería de darle vergüenza, señora Oltra. Eso sí, mientras – como decía– ustedes negociando y preocupados en cómo aumentar los cargos públicos porque era la única manera humana de que esto saliera a flote, de que este Botànic saliera a tener esos cargos.

Y es curioso –y lo dije antes– cómo usted, y en esa intervención decía que venían a acabar con los chiringuitos del PP y lo que han montado es el suyo, y además más grande. ¡Ole! que los han hecho buenos, señora Oltra. (*Aplaudiments*)

Y usted –y termino– dijo en su comparecencia en 2015 que las señas de identidad del Partido Popular fueron corrupción y despilfarró; las tuyas, por desgracia, serán las de venir a salvar personas y no salvarse más que a ustedes mismos, serán las de las subvenciones a entidades soberanistas amigas, serán las de arrinconar el castellano y quitar libertades de elección a los padres, serán por desgracia las de poner siempre, siempre la ideología por delante de la gestión y de la eficiencia, y será la falta de responsabilidad a la hora de ejecutar recursos públicos.

Como siempre, señora Oltra, grandes anuncios, mucha camiseta y cero gestión. Sectarismo y falta de planificación es lo que ha definido a su gobierno.

El señor president:

Moltes gràcies, senyoria.

La senyora Quiles Bailén:

Sí, termino, termino, señor...

El señor president:

Senyoria, no, no, finalitze ja perquè en proporció ha usat vosté més temps que la vicepresidència que, d'acord amb el reglament, té dret.

La senyora Quiles Bailén:

Bueno, le vuelvo a tender la mano, señora Oltra, mano que por cierto,...

El señor president:

Senyoria, amb 5 minuts, 39 segons, ja és moltíssim.

La senyora Quiles Bailén:

...mano que por cierto ustedes no nos tendieron el día de la manifestación...

El señor president:

I en l'anterior intervenció...

La senyora Quiles Bailén:

...del orgullo gay cuando se la pedimos y no (*inintel·ligible*) ...

El señor president:

Moltes gràcies, senyoria.

La senyora Quiles Bailén:

Gracias. (*Aplaudiments*)

El señor president:

Senyora, en nom del Grup Parlamentari Popular (*veus*), senyories, és la una del migdia i encara ens queda una intervenció, una compareixença, per tant recomane que sigam... He fet el mateix per a tots els oradors, senyories.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Bastidas Bono:

Gràcies, senyor president.

Señora Oltra, veo que el poder la está cambiando. Ha perdido usted ese brío, este espíritu crítico, combativo, la coherencia, la capacidad de sorprender. Usted sigue instalada en su mundo de fantasía, en *oltraland* no hay ningún problema. La Comunidad Valenciana es el paraíso en la tierra en políticas sociales.

Lo que usted criticaba con tanta dureza cuando estaba en la oposición ahora usted lo asume con total normalidad y naturalidad. Aquí se ha dicho algo, modelo Cotino, también la fórmula del enriquecimiento injusto, ahora está todo interiorizado con naturalidad. Y si algo no va bien, ya tiene usted a quién echarle la culpa: a los villanos del PP que no gobiernan desde el año 2015 pero, efectivamente, tienen la culpa de todo. Vaya novedad.

Usted ha dicho que el presupuesto en su materia ha subido, es verdad, es que usted tiene un 30 % más de presupuesto que en el año 2015, pero ¿para qué le sirve a usted tener más dinero si no paga? (*Veus*)

Mire, usted, el último dato, 1.571 millones de euros, ¿verdad?, de presupuesto; usted ha pagado 500. Es que usted de cada 3 euros presupuestados solo ha pagado uno. ¿Para qué le sirve a usted tener más presupuesto, señora Oltra? (*Aplaudiments*)

Y le he dicho, 5,1 millones de créditos, de euros que usted debe a los centros de menores. Mire, yo le voy a proponer algo, se lo va a proponer mi grupo parlamentario, le vamos a proponer que si a usted le parece bien las quitas a las empresas en las que tiene intereses las empresas la familia del señor Puig, seguro que le va a parecer igual de bien perdonar el 2 % que usted le está cobrando por impagos a los centros de menores. (*Aplaudiments*) (*Se sent una veu que diu: «Sí, señor»*) No haga caja usted, señor Oltra, de este problema, de los impagos de los centros de menores, deje usted de recaudar de quién más lo necesita, deje usted de cobrar a las entidades sin ánimo de lucro lo que por otro lado les está perdonando a las empresas participadas o en las que tiene interés la familia Puig.

Y deje ya, por favor, de una vez de esconderse detrás del logotipo del Partido Popular y con la letanía cansina de la herencia recibida, que ya estamos en su segunda legislatura. Yo sí que creo que las segundas partes nunca fueron buenas.

Y le recuerdo ya, por si no lo sabe, le recuerdo que la pancarta ya se ha convertido en coche oficial, y las camisas se han convertido en moqueta, y es usted la que tiene el poder, es usted la que tiene la responsabilidad, la barita mágica, ahora ya depende de usted. Si no sabe, hágase a un lado; si no saben, convoquen elecciones, la izquierda ha cogido mucha afición a convocar elecciones anticipadas y a programas electorales. Porque yo me pregunto: ¿para qué querían ustedes gobernar? ¿Es que a caso nos engañaron los señores de Compromís, de Podemos, y del Partido Socialista, en las campañas electorales, desde esta tribuna?

Señores del Compromís, de Podemos, y del Partido Socialista, decían tener solución para todo, decían que todo era cuestión de voluntad política, de gestionar bien. Miren, 1.500 millones de euros bloqueados en Madrid; 1.000 millones de euros de pufos de empresas públicas; 1.600 millones de euros de lo que en aquel momento se llamaban «facturas en los cajones», por cierto, 64 millones suyos de facturas en los cajones, el doble de facturas en los cajones del año pasado. (*Aplaudiments*)

Y la señora Oltra no habla, no quiere oír pero dice en un medio de comunicación la palabra *retallades*, familiarícese, *retallades*, recortes, sí, dice: «bueno, pues si hay que recortar que se recorten las áreas que gestiona el Partido Socialista, que recorte la señora Barceló en sanidad.» Veo que si empieza usted recortando en sanidad ya veremos

dónde se acaban los recortes, nos retrocedemos a la época de Zapatero. Y compruebo con esa afirmación, señora Oltra, que usted no ha acabado de perdonar a sus socios del Partido Socialista la convocatoria de elecciones anticipadas.

Porque, mire usted, que no está gestionando bien no se lo dice esta diputada, ni mi grupo, es que se lo está diciendo todo el mundo: la justicia, la fiscalía, las entidades, la sociedad en su conjunto; porque ustedes decían que venían a colocar a la persona –lo ha vuelto a repetir–, a la persona en el centro de la acción política, y lo que usted está haciendo es colocando a la gente en el centro del huracán.

Porque el señor Puig decía en el 2015, recuerden esa campaña: «Ho anem a arreglar», lo vamos a arreglar. Y ¿a qué viene ahora tanto lloriqueo unos y otros? Llevan ustedes cinco años quejándose y llorando. ¿Qué influencia tiene el señor Puig en el PSOE de Pedro Sánchez? Porque le ha dado plantón la señora Montero en Madrid. Y el señor Soler, que fue ayer a visitar a la secretaria de estado, no ha conseguido nada, pero, eso sí, ha vuelto muy contentito, no ha conseguido nada pero ha vuelto muy contento. (*Aplaudiments*)

Y esas 370 medidas que ustedes han pactado a modo de programa electoral, fíjese usted si para la gente del PSOE es importante la materia de los servicios sociales que de 370 medidas solo 12 destinadas a servicios sociales. ¡Vaya peso, vaya interés que tiene la política social para el PSOE! Un 3 %.

Pero es que tampoco hablan de financiación, señora Oltra, es que no hablan de financiación. ¡Vamos, que cuando ustedes quieren ser claros hablando de financiación o de otras cuestiones no lo dicen! «Vamos a derogar la reforma laboral, vamos a derogar la ley de seguridad ciudadana»; pero en financiación –como decía– ya no es una cuestión de voluntad política y, ahora, en vez de ponerse firme, señora Oltra,...

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Bastidas Bono:

...-sí, voy acabando–, en vez de ponerse firme, señora Oltra, en vez de que en Madrid incluso acaparara algún titular a nivel nacional el disputado voto del señor Baldoví, pues no, ahora con el señor Sánchez todo es conformidad, todo es empatía, todo es comprensión...

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

La senyora Bastidas Bono:

Y voy acabando. Acabando insistiendo en las (*inintel·ligible*) ... del principio...

El senyor president:

No, no, *voy acabando* no; acaba ja.

Senyoria...

Senyoria...

La senyora Bastidas Bono:

...la sociedad valenciana sufre problemas... *(El president desconnecta el micròfon de la diputada)*

El senyor president:

Moltes gràcies per la seua intervenció, senyoria. *(Veus)* Clar, sobre una quantitat de cinquanta-cinc minuts, però, sobre cinc minuts... *(Protestes)*

Senyories, el seu temps ha finalitzat.

Moltes gràcies, senyoria. *(Aplaudiments)*

Finalitzarà... *(Veus)* Sí. Crec que 49 segons és prou... *(Veus)*

Per a finalitzar esta primera compareixença, té la paraula la vicepresidenta del Consell per a fer una rèplica conjunta als qui han replicat.

Té vosté la paraula.

Quan vosté vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Gràcies per les seues intervencions.

Senyora Bastidas, poc li puc contestar. Jo entenc que vosté acaba d'aterrar ací, encara té la dinàmica del Congrés dels Diputats i, aleshores, ha parlat de Pedro Sánchez, de Joan Baldoví i d'un muntó de coses que tenen a vore amb allò, és normal. Ha de canviar el xip.

Però, de polítiques socials, realment ha dit poc. Ha dit només que el PP no governa des de 2015 i que no parlem de l'herència rebuda i, acte seguit, ha fet referència a Zapatero, que fa prou més que no governa. Faça's mirar això de la coherència. És de veres que vostés no governen ací des de 2015, però també és de veres que al seua ombra és molt allargada i el forat que deixaren, doncs, encara fa que ens ressentim, no?

En eixe sentit, dir-li que el model Cotino els ho tombaren els tribunals a vostés; el model Blasco-Cotino, el Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana mos digué, en febrer de 2016, que allò estava mal fet, però això ho feren vostés. I això és el que ha determinat la majoria de rescabaments, d'enriquiments injustos d'esta conselleria. Perquè

jo me vaig trobar 2.148 persones majors en residències que se van quedar sense cobertura contractual. I, com vosté comprendrà, no anava a traure'ls de les residències, amb tant de mal que podia fer-los això, i vaig optar pel rescabament.

No obstant, és obvi que ha de, vosté, canviar de xip, perquè també ha parlat de les 370 mesures de Pedro Sánchez que tenen poc de serveis socials. Clar que tenen poc perquè, si vosté sap, els serveis socials són competència autonòmica i no estatal. *(Aplaudiments)* Aleshores, és important saber estes cosetes quan parlem de polítiques socials.

La resta ha sigut, doncs, això que quan u eixe ací a dir que no vol ser demagògic. Doncs, com jo sí que no vull fer un debat demagògic, vaig a centrar-me més en la intervenció de la senyora Quiles, que ha sigut un poquet més reconfortant.

Senyora Quiles, nosaltres venim ací, el Consell ve ací quan vostés mos criden. Si vostés se'n van de vacances, doncs, aleshores, no podem vindre. *(Remors)* En tot cas, jo sempre que em criden vindré. *(Veus)*

El senyor president:

Senyories, per favor.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Ha insistit vosté..., ha insistit vosté en el tema de les xifres de la desocupació, basant-se en l'últim mes, val? I, a més, ha dit: «Ha pujat l'atur, i això que som comunitat turística.» Precisament per això. Precisament per això, a finals d'agost, quan s'acaba la temporada, puja més l'atur. Però, en termes interanuals, encara som la comunitat de tota Espanya que més ocupació crea. De l'any passat a la mateixa data d'enguany, som la comunitat en Espanya que més ocupació crea i hui treballen dos-centes setanta mil persones més que fa quatre anys. Eixes són les xifres.

Això és mèrit del Botànic? Doncs, clar que no és mèrit del Botànic. Nosaltres el que fem és generar un marc polític i unes polítiques econòmiques que ajuden. Però clar que nosaltres no ens apuntarem això com a *tanto*, no?

Després vosté ha parlat de dotze mil xiquets en barracons. Li dic el mateix que li deia abans a la senyora Bastidas. Vosté ha de fer la comparació de fa quatre anys. Sí, som la comunitat que, en termes relatius, probablement té més barracons, però també és de veres que en 2015 hi havia dènou mil xiquets en barracons i ara n'hi ha dotze mil, és una diferència substancial. I seguirem avançant i, d'ací a un any, encara en seran menys i, d'ací a dos anys, encara menys.

Quan parla vosté dels CAT, ja li he dit les xifres dels centres d'atenció primerenca. Li he dit que s'han doblat les places, s'han doblat les places. I és més, hem arribat ja a un acord sobre la fórmula d'això que vosté deia de compartir una plaça dos menors, perquè vosté sap que hi ha menors que, a la millor, necessiten una sèrie d'hores a la setmana i hi ha altres menors que necessiten el doble d'hores a la setmana i, per tant, no pot ser tot un mòdul únic. I, aleshores, ja s'ha arribat a un acord amb les entitats i amb les famílies en el sentit de

compartimentar, en funció de les necessitats d'eixe xiquet i xiqueta, de l'afecció que tinga, no?

Això del model Cotino ja li ho he contestat a la senyora Bastidas. El model Cotino jo no sé si vosté sap què és, però, naturalment, això ja no existix en esta comunitat. El que passa és que, fins que no passen els quinze anys d'eixe model, doncs, hi ha places que encara estan en model d'accessibilitat i s'han de prorrogar, val? Però això ja no existix. Ara hi ha contractes i, en l'últim contracte de tres mil tres-cents places hi havia 29 empreses adjudicatàries; en el model Cotino-Blasco hi havia 9. Vosté entén la diferència entre 9 i 29? No diguen que són les mateixes empreses.

Ara, si vostés volen que algunes empreses, per fer el *sanguango*, no puguen treballar mai més, doncs, escolte, això s'arregla també en el Congrés dels Diputats, eh? Jo també sóc favorable a tindre una legislació de contractes públics més restrictiva i que castigue més a aquells que han fet coses que no devien fer.

I per la resta, per acabar, gràcies a tots vostés. Òbviament, les portes de la conselleria, de la vicepresidència i de tot el meu equip estan obertes per a tots vostés. I, per tant, espere també respondre a eixe mà estesa que vostés han verbalitzat ací i que jo els agraiïc. I estem a la seua disposició per al que vullguen, en esta cambra o fora d'ella, com ja els vaig explicar també en les reunions que vam mantindre.

Moltíssimes gràcies.

Que tinguen un bon dia. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Compareixença del vicepresident segon del Consell i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica per a informar sobre les línies polítiques a desenvolupar des de la conselleria, sol·licitada a petició pròpia (RE número 2.095)

El senyor president:

Senyories, anem a continuar, com estava previst, en el següent punt de l'ordre del dia, que és el punt tercer, que és la compareixença del vicepresident segon del Consell, conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica, per a informar de les línies polítiques a desenvolupar des de la conselleria.

Té un total de cinquanta-cinc minuts, que pot distribuir entre l'exposició actual i la contestació.

Sí que anuncie a la cambra que seré molt estricte en el compliment dels temps assignats, perquè estem en unes hores que nos en podem anar, fàcilment, a les quatre.

Disculpe, senyor conseller.

Té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica:

Gràcies, president de les Corts.

Vicepresidenta.

Membres del Consell.

Diputades i diputats.

El passat 28 d'abril, el poble valencià, amb la màxima expressió de la democràcia, va decidir que la Generalitat Valenciana havia de seguir caminant cap endavant.

Enfront de l'amenaça de tornar a les èpoques més fosques de la nostra història recent, les valencianes i els valencians han reconegut la feina feta durant els darrers quatre anys pel govern del Botànic a recuperar la dignitat d'esta terra i de les seues gents.

El Botànic va posar la primera pedra per a dur a terme una transformació política que enfrontara directament els problemes de la ciutadania. Fou la legislatura del canvi aclamat per una comunitat que necessitava deixar enrere les males pràctiques i recuperar els serveis públics i els drets socials. Amb treball conjunt i diàleg, s'ha demostrat que sempre és possible fer polítiques en favor dels interessos de la ciutadania.

Ara, el mandat que ens han fet arribar les valencianes i els valencians és el d'assolir l'horitzó dibuixat en 2015, per tal de culminar un projecte de País Valencià socialment igualitari, culturalment divers, profundament feminista i respectuós amb la natura. En definitiva, fer una política responsable i convertir en una transformació real allò que va començar amb un canvi.

El Botànic d'Alacant ha de ser el mirall de la societat que representa. Hem construït un acord que ha de guiar la nostra acció política i de bon govern, un projecte comú, de futur, que es reflecteix en aquest contracte social que marcarà l'acció de govern. Un projecte amb mesures concretes, realistes, amb l'única finalitat de millorar la vida de les persones. Malgrat tot, hem de ser conscients que ens trobarem amb molts entrebancs, si no s'aconsegueix una estabilitat dins d'un govern de progrés a Espanya

El poble valencià ens exigeix que els seus drets i necessitats es veguen cobertes de forma plena i això sols és possible si tenim una administració autonòmica amb els recursos econòmics, humans i materials suficients.

Des de fa un llarg temps, la societat valenciana ha patit les conseqüències d'un finançament injust; conseqüències que ataquen directament el nostre estat de benestar, el dret a un habitatge digne, el dret a una sanitat i benestar social universal, una educació de qualitat i la protecció de la nostra natura.

Des de la nostra posició a la vicepresidència segona, amb lleialtat a aquest Consell, del qual en forme part, i amb lleialtat a la societat valenciana, sempre reivindicarem un finançament just. (*Aplaudiments*)

Resoldre el problema del finançament és una urgència, però també hem de fer front a la situació d'emergència climàtica